ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΛΕΙΨΙΑι

ΑΡΙΘΜ. 24. | Συνδρομή, ἀρχομένη ἀπὸ 1. Ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους, ἐτησία μόνον καὶ προπληρωτέα: | ΕΤΟΣ Α'.
Τόμος Α'. | Πανταχοῦ φράγκ. χρ. 20 ἢ μάρκ. 16. | τῇ 15/27. Δεκεμβρίου 1885.

Η ΦΙΛΟΠΟΣΙΑ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΙΣ ΛΑΟΙΣ.

Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐπανειλημμένως ἐγένοντο διάφοροι καὶ σφοδραὶ συζητήσεις ἐν τοῖς εὐρωπαϊκοῖς κοινοβουλίοις περὶ τοῦ ζητήματος τῆς περιστολῆς τῆς χρήσεως τοῦ οἴνου καὶ τῶν ἄλλων πνευματωδῶν ποτῶν, ἰδίᾳ δὲ ἀπό τινος ἤρξαντο καὶ ἐδῶ, ἐν Γερμανίᾳ, καὶ ἀλλαχοῦ νὰ σχηματίζωνται σύλλογοι, σκοπὸν ἔχοντες νὰ περιορίσωσιν ὅσον τὸ δυνατὸν τὴν κατάχρησιν τῶν ποτῶν, ἥτις ὅλονὲν ἐξαπλουμένη καὶ διαδιδομένη εἰς τὰς κατωτέρας τῆς κοινωνίας τάξεις κατήντησεν ἐπὶ τέλους μία τῶν φοβερῶν καὶ ἀνιάτων σχεδὸν πληγῶν τῆς σημερινῆς κοινωνίας. Ἐντεῦθεν λαβόντες καὶ ἡμεῖς ἐπ' ἐσχάτων ἀφορμήν, παρέχομεν παρακατιόντες πληροφορίας τινὰς καὶ σημειώσεις περὶ τῆς φιλοποσίας παρὰ τοῖς διαφόροις λαοῖς τῆς ὑφηλίου.

Ἐκ τῶν λαῶν τῆς σκανδιναυϊκῆς χερσονήσου μόνοι οἱ Νορβηγοὶ κυρίως κατώρθωσαν ν' ἀπαλλαγῶσι τὴν σήμερον τῶν κινδύνων καὶ τῶν ἄλλων ἐκ τῆς ἀμέτρου χρήσεως οἰνοπνεύματος προερχομένων βλαβῶν. Καταναλίσκουσι μόνον τὸ τρίτον μέρος τοῦ ἐν Σουηδίᾳ καὶ τὸ ἕκτον τοῦ ἐν Δανίᾳ ἐξοδευομένου οἰνοπνεύματος, ἂν καὶ ὁπωσδήποτε ἀντικαθιστῶσιν αὐτὸ διὰ βαρέος τινὸς ζύθου, ὁμοίου πρὸς τὸν ἐξαγόμενον ἀγγλικόν.

Μεταξὺ τῶν Σουηδῶν καὶ τῶν Δανῶν, οἵτινες ἀμφότεροι θεωροῦνται ὡς οἱ μέγιστοι φιλόποται τοῦ κόσμου λαοί, ὑφίσταται ἡ μόνη διαφορά, ὅτι οἱ μὲν πρῶτοι μεθύουσι συχνότερον, οἱ δὲ δεύτεροι πίνουσι διαρκῶς καὶ ἀκαταπαύστως, χωρὶς ὅμως νὰ καταντῶσιν εἰς μέθην. Ἐν ἄλλοις λόγοις οἱ μὲν πάσχουσιν ὀξὺν ἀλκοολισμόν, οἱ δὲ τὸν ἔτι χείρονα καὶ φοβερώτερον χρόνιον. Ἡ διαφορὰ εἶνε ἡ αὐτή, πρὸς τὴν ἣν καὶ ὁ Μὰξ Νορδάου εὗρε μεταξὺ τῶν παρισιανῶν καὶ τῶν ἄγγλων ἢ γερμανῶν ἐργατῶν.

ΒΕΝΕΤΙΚΗ ΚΑΛΛΟΝΗ. Εἰκὼν Blaas.

Ὁ παρισιανὸς ἐργάτης σπανίως μεθύσκεται, ἐπειδὴ ὅμως δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, εἴτε ὅταν φάγῃ εἴτε μή, πίνει συγχρόνως ποτήριον ἀψινθίου ἢ ἄλλου τινὸς „δηλητηριώδους" ποτοῦ, διὰ τοῦτο ὑπόκειται εἰς περισσοτέρας νόσους καὶ ταχύτερον θάνατον παρὰ τὸν συχνότερον μεθύοντα ἐργάτην τῶν ξένων χωρῶν.

Ἑλβετός τις λόγιος, ἀσχολούμενος περὶ την στατιστικήν, λέγει ἐν τινι ἐσχάτως δημοσιευθέντι σπουδαίῳ συγγράμματί του, ὅτι „εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας δὲν πίνουν διὰ νὰ πίουν, ἀλλὰ διὰ νὰ μεθύσουν", πιστεύει δὲ ὅτι ἡ ἕξις αὕτη καθιερώθη πλέον καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Μεγάλην Βρεττανίαν παρ' ὅλας τὰς καθ' ἑκάστην καταβαλλομένας ἐναντίον τοῦ κακοῦ προςπαθείας, καὶ τοὺς ἀπειροπληθεῖς συλλόγους τῆς ἐγκρατείας καὶ τῆς λιτότητος.

Ἐκ τῶν συγγραμμάτων τοῦ διασήμου ἀμερικανοῦ νευρολόγου Dr. Beard μανθάνομεν, ὅτι ἡ τὴν σήμερον ἐπικρατοῦσα νευροπάθεια, καρπὸς τῶν πυρετωδῶν προόδων τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἀποστεγνώσεως τοῦ κλίματος, ὡθεῖ εἰς τὴν πόσιν οἰνοπνεύματος, ἐξαναγκάζει δὲ τοὺς ἅπαξ ὑποκύψαντας εἰς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ διεγείροντος τὰ νεῦρα ποτοῦ τούτου νὰ ἐξακολουθῶσι νὰ τὸ πίνωσιν. Ἀλλ' ὑπάρχει ἐκεῖ καὶ ἕτερόν τι ἔθιμον ἐπαυξάνον καὶ ὑποθάλπον τὴν κακίαν ταύτην, τὸ *Κέρασμα*. Σπανίως συναντῶνται εἰς τὸ καπηλεῖον Ἀμερικανοὶ χωρὶς εἷς ἐξ αὐτῶν νὰ πληρώνῃ τὰ ποτὰ τῶν ἄλλων, μεθ' ὁ ἕτερος ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν ταύτην καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς μέχρι τοῦ τελευταίου. Ἡ αὐτὴ κακὴ συνήθεια ἐπικρατεῖ καὶ μεταξὺ τῶν ἐργατῶν τῆς Σουηδίας, ἐσχάτως δὲ ἤρχισε καὶ ἐν Γαλλίᾳ ν' ἀναφαίνηται αὕτη συχνάκις ὑπὸ τὸ ὄνομα Tournée.

Ἐν γένει ὀλίγον μὲν εἶνε γνωστόν, ἀλλ' ἀληθέστατον, ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ αἰῶνος τούτου ἐν Γαλλίᾳ λίαν διεδόθη ἡ πόσις ῥακῆς, ἐν ᾧ εἰς τὰς ἄλλας χώρας ἔμεινε τοὐλάχιστον στάσιμος καὶ εἰς τινας μάλιστα ἐξ αὐτῶν, ὡς ἐν Νορβηγίᾳ, καὶ ἠλαττώθη. Ἐν ἔτει 1830 ἡ ἐτησία κατὰ μέσον ὅρον κατανάλωσις ἦτο $2^1/_4$ λιτρῶν κατὰ κεφαλήν, μέχρι δὲ τοῦ 1880 ηὐξήθη εἰς $7^1/_2$ λίτρας, ποσὸν ἀνώτερον καὶ τοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ καταναλισκομένου, ἔνθα δὲν ὑπάρχει οἶνος, ἐν ᾧ ἡ Γαλλία εἶνε μία τῶν εἰς οἶνον εὐφορωτάτων χωρῶν τῆς γῆς, ἦτο τοὐλάχιστον πρὸ τῆς φυλλοξήρας τοιαύτη καὶ εἶνε ἀκόμη μεταξὺ τῶν οἰνόπνευμα πινόντων λαῶν. Ἡ θλιβερὰ καὶ ὀλεθρία αὕτη αὔξησις τῆς καταναλώσεως ἐξηγεῖται ἐκ τῶν ὅσα μανθάνομεν περὶ τῶν ἐπικτήτων ἕξεων καὶ ἠθῶν τοῦ λαοῦ τούτου. Ἐν ἔτει 1876, διηγεῖται ὁ ἀνωτέρω μνημονευθεὶς Ἑλβετός, ἐσχηματίσθη ἐν Παρισίοις Λέσχη γυναικῶν, πινουσῶν ἀψίνθιον. Ἐν ταῖς τακτικαῖς αὐτῶν συνεδριάσεσιν τὰ ἐξημβλωμένα ταῦτα ὄντα τῆς κοινωνίας ἀπεῖχον πάσης οἱαςδήποτε τροφῆς καὶ ἔπινον μόνον ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερα ποτήρια τοῦ ἰδιαζόντως καταστρεπτικοῦ τούτου ποτοῦ, ἐκείνη δὲ ἡ ὁποία ἀνθίστατο περισσότερον εἰς τὴν ἐπήρειαν τοῦ δηλητηρίου, ἐξελέγετο πρόεδρος τῆς λέσχης διὰ τὸν προςεχῆ μῆνα. Τῇ 13. Ἰανουαρίου 1873 εὗρεν ἡ ἀστυνομία ἐν τινι πλατείᾳ τῶν Παρισίων γυναῖκα πεπηγυῖαν ἐκ τοῦ ψύχους, ἥτις συνελθοῦσα εἰς ἑαυτὴν ὡμολόγησεν, ὅτι κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἔπιε 42 ποτήρια καθαροῦ ἀψινθίου. Προςέθηκε δὲ ὅτι οὐδὲ σταγόνα ὕδατος ἀνέμιξεν εἰς αὐτὸ διὰ νὰ μὴ καταστρέψῃ τὸ ἄρωμα τοῦ ποτοῦ. Παρομοία τις κατάστασις ἐξημβλωμένων γευστικῶν νεύρων παρεκίνησε καὶ τοὺς βέλγους ἐκείνους ἐργάτας, περὶ ὧν ὁ Dr. Barello ἔν τινι συνεδρίῳ κατὰ τῆς φιλοποσίας, συνελθόντι ἐν Βρυξέλλαις, διηγήθη ὅτι εἶδεν αὐτοὺς εἰς τὴν γινέβραν των ἐγχέοντας καὶ θεϊκὸν ὀξύ. Τὸ Βέλγιον εἶνε μία τῶν χωρῶν ἐκείνων, ἐν αἷς ἐπ' ἐσχάτων ἤρχισε νὰ γίνηται ἐπαισθητὴ ἡ κατανάλωσις οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, ἅτινα πίνονται κατὰ προτίμησιν, ὡς καὶ ἐν Γαλλίᾳ συμβαίνει, ὅταν ὁ στόμαχος ᾖνε κενός. Κοινότατον ὅμως ἐν Βελγίῳ, ὡς καὶ ἐν Γαλλίᾳ, ἔθιμον εἶνε νὰ πίνωσι μετὰ τὸν ζῦθον ἢ τὸν οἶνον ῥακῆν, pour les faire passer, τὸ αὐτὸ δὲ συμβαίνει καὶ ἐν Βερολίνῳ καὶ εἰς πολλὰ ἄλλα μέρη τῆς Γερμανίας, ἔνθα μετὰ τὸν ζῦθον ἀπαραίτητον θεωρεῖται καὶ ποτήριον ῥακῆς ἢ ἄλλου τινὸς πνευματώδους ποτοῦ. Ὁ Γάλλος μάλιστα δὲν εὐχαριστεῖται νὰ πίῃ μετὰ μεσημβρίαν τὸν καφφέ του χωρὶς τοῦ petit verre, ἤτοι ἀρωματικοῦ τινος πνευματώδους ποτοῦ.

Ἐν Ὁλλανδίᾳ οἱ μᾶλλον παραδεδομένοι εἰς τὴν πολυποσίαν εἶνε οἱ ἐργάται, οἵτινες καίτοι ἐσκληραγωγημένοι καὶ ἀσχολούμενοι εἰς ἐργασίας, αἵτινες θὰ κατέβαλλον πάντα μὴ ἔχοντα σιδηροῦς καὶ νευρώδεις μυῶνας, ἐν τούτοις ἀποθνήσκουσιν ἐνωρίς, διότι δηλητηριάζονται διὰ τοῦ οἰνοπνεύματος. Μία λίτρα γινέβρας καθ' ἑκάστην διὰ πολλοὺς ἐξ αὐτῶν εἶνε τὸ ἐλάχιστον ποσὸν τοῦ ἀπαραιτήτου αὐτοῖς ποτοῦ. Ὅςτις δὲ θέλει νὰ μισθώσῃ αὐτούς, ὀφείλει νὰ συμφωνήσῃ εἰς τόσας καὶ τόσας λίτρας ῥακῆς, κατόπιν δὲ δύναται νὰ προςθέσῃ καὶ τινα ἑκατοστὰ διὰ τὰς ἄλλας ἀνάγκας τῆς ζωῆς, αἵτινες δὲν συγκαταλέγονται εἰς τὸ εἶδος τῆς γινέβρας. Ὅλαι αὗται αἱ ἀνάγκαι θεωροῦνται δευτερευούσης φύσεως, πρώτη δὲ καὶ κυρία ἀνάγκη εἶνε τὸ δηλητηριῶδες ποτόν. Τὰ χρήματα ὡς μόνον μισθὸν ἀποποιοῦνται πάντοτε, διότι ἡ πρώτη καὶ τελευταία αὐτῶν ἀνάγκη εἶνε ἡ γινέβρα, ἐκτὸς δ' αὐτῆς οὐδεμίαν ἄλλην γνωρίζουσι.

Τὸ ἐναντίον συμβαίνει παρὰ τοῖς Ῥώσσοις. Κατὰ τὰς νεωτέρας πληροφορίας ὁ ῥῶσσος ἐργάτης δὲν πίνει καθ' ἕξιν καὶ μόνον ἁπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε. Δὲν πίνει μὲν συχνάκις, ἀλλ' ὁσάκις πίῃ πρέπει καὶ νὰ μεθυσθῇ. Ἐν τούτοις ὑπάρχει ὅμως διαφορά τις μεταξὺ τῶν κατοίκων τῆς μεγάλης καὶ τῆς μικρᾶς Ῥωσσίας. Οἱ πρῶτοι δὲν πίνουσι συνήθως καθ' ἑκάστην, ἀλλ' ἅμα παρουσιάσθῇ τις εὐκαιρία καὶ ἐκτεθῶσιν εἰς τὸν πειρασμόν, καταλαμβάνονται ὡςεὶ ὑπὸ μανίας καὶ ἀκαταπαύστως πίνουσιν ἐπὶ ὁλοκλήρους ἡμέρας καὶ ἑβδομάδας ἀκόμη. Πολὺ νηφαλιώτεροι εἶνε οἱ κάτοικοι τῆς μικρᾶς Ῥωσσίας, οἱ ὁποῖοι δὲν παραφέρονται ἐκ τοῦ ποτοῦ, ἀλλὰ θυσιάζουσιν εἰς τὸν Βάκχον μόνον ὁσάκις πρόκειται νὰ διασκεδάσωσι καὶ εὐθυμήσωσι.

Τὸ αὐτὸ δύναται νὰ ῥηθῇ καὶ περὶ ἡμῶν, τῶν Ἑλλήνων, καίτοι στερούμεθα ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ τῶν ἀναγκαίων στατιστικῶν πληροφοριῶν. Ὁπωςδήποτε γνωστὸν εἶνε εἰς πάντας, ὅτι ὁ Ἕλλην ἀείποτε διεκρίθη ἐπὶ νηφαλιότητι καὶ λιτότητι περὶ τὰς διαφόρους σωματικὰς ἀπολαύσεις, καὶ μάλιστα τὰς ἐν εἴδει ῥευστῆς οὐσίας παρεχομένας, ἂν ἀπόλαυσις δύναται νὰ ὀνομασθῇ ἡ διὰ δηλητηριωδῶν καὶ θανατηφόρων ποτῶν ἀπονάρκωσις τῶν ἡμετέρων αἰσθητηρίων.

ΕΜΩ, Η ΜΙΚΡΑ ΚΙΟΥΡΤΙΣΣΑ.

Ἡ μικρὰ Ἐμὼ ἦτο ὡραία. Καίτοι δὲ οἱ γονεῖς καὶ ὅλα τὰ λοιπὰ μέλη τῆς ἀγρίας οἰκογενείας, εἰς ἣν ἀνῆκε, τὸ ἐγνώριζον, αὐτὴ οὔτε κἂν τὸ ἐμάντευε, διότι κανεὶς δὲν εἶχε τῇ τὸ εἰπεῖ μέχρις ἐκείνης τῆς ἐποχῆς. Τοῦτο ὅμως ἤρχισεν ἤδη νὰ σκέπτηται νὰ τὸ κάμῃ ὁ σεΐχης τῆς φυλῆς, ἐπειδὴ πρῶτος αὐτὸς παρετήρησε μετ' εὐαρεσκείας τὸ ἄγριον ῥόδον, τὸ ὁποῖον ἐξήνθει μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν του. Ἂν ἤθελέ τις ν' ἀποκτήσῃ τι ἀπὸ τὸν αὐστηρὸν σεΐχην, — ὁ ὁποῖος παντοῦ ἦτο γνωστὸς διὰ τὴν σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπίαν του, — ἀπετείνετο πρῶτον πρὸς τοὺς γονεῖς τῆς Ἐμοῦς, οἱ ὁποῖοι ἀμέσως ἔστελλον τὴν μικρὰν μὲ δῶρά τινα πρὸς τὸν σεΐχην, καὶ οὗτος ἀμέσως ἐξεπλήρου τὴν αἴτησιν. Ἀλλὰ δὲν παρῆλθε πολὺς καιρὸς καὶ ἤρχισαν νὰ δυςχυρίζωνται εἰς τὸν τόπον, ὅτι ὁ σεΐχης καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ Ἐμὼ μὲ κενὰς χεῖρας ἐπήγαινε πρὸς αὐτόν, καμμίαν παράκλησιν τῶν *μαύρων* της *ματιῶν* δὲν ἠδύνατο ν' ἀποκρούσῃ.

Σήμερον ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ μέγα πολεμικὸν συμβούλιον παρὰ τοῖς γονεῦσι τῆς μικρᾶς κόρης. Μέγας κίνδυνος ἠπείλει ὀκτὼ ὡραίους κούρδους νεανίας καὶ μεταξὺ αὐτῶν τὸν γενναῖον Μεκκόν, ὁ ὁποῖος ἀπὸ καμμίαν λῃστρικὴν ἐκδρομὴν δὲν ἐπέστρεφε χωρὶς νὰ φέρῃ καὶ δῶρόν τι πρὸς τὴν μικρὰν Ἐμώ, ὀλίγα τινὰ μεγάλα ψευδομάργαρα, ἢ ποικιλόχρουν τι μανδήλιον, ἢ καὶ ζεῦγος κιτρίνων εὐμαρίδων, τὰς ὁποίας ἡ μικρὰ κόρη μόνον τὰς ἑορτάς, καὶ τότε διὰ νὰ μὴ τὰς χαλάσῃ ἀντὶ νὰ τὰς φορῇ εἰς τοὺς πόδας, τὰς ἐκράτει πόντοτε εἰς τὰς χεῖρας. Οἱ νέοι οὗτοι εἶχον ἐπισύρει ἐπὶ τὴν κεφαλὴν των τὴν ὀργὴν τοῦ σεΐχου, διότι λῃστεύσαντες μεγάλην τινὰ ἐμπορικὴν συνοδίαν εἶχον κρατήσει δι' ἑαυτοὺς τὸ μεγαλείτερον καὶ ἐλκυστικώτερον τῆς λείας μέρος. Ἀλλ' ὁ προδότης δὲν κοιμᾶται. Εἷς ἐξ αὐτῶν, θεωρῶν τὸν ἑαυτόν του ἀδικηθέντα ὑπὸ τῶν ἄλλων, παρεπονήθη ὀλίγον, φαίνεται, μεγαλοφώνως καὶ τοῦ ἀσκόπου τούτου θορύβου συνέπεια ἦτο νὰ ᾖνε ἤδη ἅπαντες κεκλεισμένοι ἐν τινι στενῇ καὶ πνιγηρᾷ ἀποθήκῃ, ἐπειδὴ παρὰ τοῖς Κούρδοις δὲν εἰςήχθη ἀκόμη ἡ χρῆσις ἐν γένει τῶν φυλακῶν. Ἔμφοβοι οἱ θῆλεις συγγενεῖς τῶν περιορισθέντων, μητέρες, ἀδελφαί, σύζυγοι καὶ μνησταί, ἔδραμον γοερῶς θρηνοῦσαι πρὸς τὸν καινοφανῆ Ταμερλάνον καὶ ἠσπάζοντο, χάριν ζητοῦσαι, τοὺς ὤμους καὶ τὸ κάτω μέρος τῶν ποδῶν του. Ἀλλὰ μάτην· ὁ φιλάρπαξ σεΐχης, θεωρῶν τὰ ἱερώτατά του αἰσθήματα προςβεβλημένα, ἦτο ξένος πρὸς πᾶσαν εὐσπλαγχνίαν. Μόνη ἡ Ἐμὼ εἶχε πλέον ἀπομείνει ὡς τελευταία ἄγκυρα ἐλπίδος· ἐν τούτοις καὶ αὐτὴ ἡ μήτηρ της τὴν φορὰν ταύτην ὀλίγην ἐμπιστοσύνην εἶχεν εἰς τὴν ἐπιρροήν της, διότι ὁ σεΐχης εἶχεν ὁρκισθῆ τὸν φοβερώτατόν του ὅρκον, ὅτι ἤθελεν ἐκδικήσει τὴν ἀπάτην δι' αἵματος, δὲν εἶχε δὲ κατορθώσει νὰ τὸν καταπραΰνῃ οὔτε κἂν αὐτὴ ἡ πρὸ τῶν ποδῶν του κατάθεσις ὅλων τῶν ὑπεξαιρεθέντων λαφύρων. Ἐπὶ ὀκτὼ ὁλοκλήρους ἡμέρας οἱ φυλακισμένοι νεανίαι ἦσαν ἠναγκασμένοι ὄρθιοι νὰ κοιμῶνται, ὁ δὲ σεΐχης ἐξηκολούθει νὰ ᾖνε ἄκαμπτος, ἕως οὗ ἐπὶ τέλους αἱ παρακλήσεις τῶν ἀπαραμυθήτων γυναικῶν κατώρθωσαν νὰ ἄρωσιν ὅλους τοὺς δισταγμοὺς τῆς μητρὸς τῆς ὡραίας κορασίδος. Οὕτω λοιπὸν σήμερον ἡ Ἐμὼ ἐστολίσθη μετ' ἰδιαζούσης φροντίδος διὰ τὴν ἔκτακτον ταύτην πρεσβείαν της· μία νεόνυμφος τῇ ἔφερε τὰ ὡραῖα τοῦ γάμου της πέδιλα, πεποικιλμένα διὰ γνησίων μαργαριτῶν καὶ κεκοσμημένα διὰ μεταξωτῶν κροσσῶν, μία ἄλλη τῇ ἐνέδυσε τὸ καλλίτερόν της φόρεμα, τὸ ὁποῖον γύρω γύρω εἶχε κεντήσει ἡ περιφημοτέρα κεντήτρια τῆς φυλῆς. Εἰς τὰ ὦτα τῇ ἐκρέμασαν μεγάλους, χρυσοῦς δακτυλίους ὁμοίους πρὸς ἐκείνους, τοὺς ὁποίους τὸν παλαιὸν καιρὸν ἔλαβεν ἡ Ῥεβέκκα παρὰ τοῦ Ἐλιέζερ, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐτέθη κάλυμμα καινουργές, χρυσοποίκιλτον καὶ ἔχον διάφορα ὡραῖα χρώματα· ὡς περιδέραιον ἔφερε τὰ ἰδικά της τεμάχια κοραλλίων καὶ τὰ μεγάλα καὶ ἀπαστράπτοντα ψευδομάργαρα, τὰ ὁποῖα ὁ Μέκκος τῇ εἶχε χαρίσει. Εἰς τὰς χεῖρας τῇ ἐδόθη ὡς δῶρον πρὸς τὸν σεΐχην ζεῦγος τρυγόνων ἐξ ἐκείνου τοῦ γένους, ὅπερ ἐν Ἀραβίᾳ καλεῖται Κερίμ, ἐπειδή, λέγεται, ἡ φωνή των ὁμοιάζει πολὺ πρὸς τὸ „Γιὰ Κερίμ" (ὦ θεέ). Μεγάλη ἁμαρτία θεωρεῖται νὰ κρατήσῃ τις περωρισμένα τὰ ὡραῖα ταῦτα καὶ μελαγχολικὰ πτηνά, τὰ ὁποῖα εἰς τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ λαιμοῦ ἔχουσι μέλανα καὶ πολὺ ὡραῖα κεχαραγμένον δακτύλιον. Τέλος μετὰ πολλὰς προετοιμασίας ἡ Ἐμὼ ἦτο ἕτοιμος πρὸς ἀποστολήν. Ἀλλὰ δὲν θὰ λησμονήσῃ ἄρά γε τὰς προφορικῶς δοθείσας εἰς αὐτὴν ὁδηγίας καὶ διδαχάς; Δὲν θὰ φοβηθῇ ἄρά γε νὰ φιλήσῃ τὰς χεῖρας τοῦ σεΐχου, νὰ περιγράψῃ τὸ ἄλγος καὶ τὴν θλῖψιν τῶν συγγενῶν καὶ καθὼς πρέπει νὰ ἐκθέσῃ τὴν ἀποφασιν τῶν νέων, ὅπως μὴ περιπέσωσιν ἐκ δευτέρου εἰς τὸ αὐτὸ ἁμάρτημα;

Ὁ ἥλιος ἐκπέμπει σήμερον καυστικωτέρας ἢ ἄλλοτε τὰς ἀκτῖνάς του· ὁ σεΐχης διέταξε νὰ στρώσωσι τὸν τάπητά του πλησίον τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐδῶ ἀναπαύεται στηριζόμενος ἐφ' ἑνὸς χρυσοκεντήτου προςκεφαλαίου. Μία τῶν γυναικῶν του ἵσταται παρὰ τὴν κεφαλήν του καὶ κινεῖ τὸ πλατὺ ῥιπίδιον ἀκαταπαύστως ὑπεράνω τοῦ ὑπὸ τῆς πολλῆς θερμότητος βασανιζομένου παντοδυνάμου ἀρχηγοῦ. Διὰ νὰ καταστῇ δὲ τὸ ὑπὸ τοῦ ῥιπιδίου σχηματιζόμενον ῥεῦμα ἔτι ψυχρότερον, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν βυθίζει αὐτὸ εἰς τὰ κύματα τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ· μία ἄλλη, δούλη, ἵσταται εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον καὶ ἀνεμίζει τοὺς πόδας τοῦ αὐστηροῦ ἀνδρός. Κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν βλέπει οὗτος μακρόθεν προςερχομένην τὴν Ἐμὼ καὶ ἀνεγερθεὶς ὀλίγον τὴν ἐρωτᾷ: „Ἄ, Ἐμώ, δὲν σοῦ εἶνε καὶ σένα μεγάλη ζέστη; Ἀλλ' αὐτὴ τὸν ἀτενίζει μετὰ σοβαρότητος . . . . τί νὰ τῷ εἴπῃ πρῶτον; Μάτην προςπαθεῖ νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν σειρὰν τῶν διδαχθέντων λόγων, ὅλους ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ὅλους τοὺς ἐλησμόνησε. Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία θερμανθεῖσα παραπολὺ ἕνεκα τοῦ πολλοῦ δρόμου μόλις δύναται νὰ συλλάβῃ καὶ νὰ ἐκφράσῃ αὐτὴν μόνον τὴν ἰδέαν: „Ἄχ, τί ζέστη θὰ ὑποφέρῃ τώρα καὶ αὐτὸς ὁ καϋμένος Μέκκος! Τί καλὰ ἂν ἠμποροῦσα νὰ τοῦ πάγω ὀλίγα σταμνιὰ ἀπ' ἐκεῖνο 'κεῖ τὸ δροσερὸ καὶ κρύο νερό! . . .

— Λοιπόν, δὲν ἀποκρίνεσαι οὔτε εἰς τοὺς λόγους μου; Ἐμώ; Τί ἔχεις;

— Ἄχ! ἀπήντησεν ἡ μικρὰ μὲ φωνὴν πνιγομένην ὑπὸ τῶν δακρύων, πῶς θὰ βασανίζῃ ἄρά γε τὸν καϋμένον Μέκκον μέσα 'ςτὴν ἀποθήκη ἡ μεγάλη αὐτὴ ζέστη!

Ὀργίλως στρέφεται ὁ σεΐχης πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, δεικνύων αὐτῇ τὰ νῶτά του, ἄφωνος παραδίδει ἡ περικαλλὴς κόρη τὰ προςενεχθέντα δῶρα εἰς τὴν ὀλίγον ἀπωτέρω ἱσταμένην ὑπηρέτριαν καὶ κλαίουσα ἀπέρχεται ἐκεῖθεν. Πλήρης

κατηφείας καὶ θλίψεως κλίνει ἡ ὡραία της κεφαλὴ ἤδη, ἥτις ἄλλοτε μετὰ τόσης ὑπερηφανείας προσέβλεπε τὸν περὶ αὐτὴν κόσμον· πόσον κακῶς ἐξεπλήρωσε τὴν σπουδαίαν της ἀποστολήν! Τί ὀφείλει τώρα νὰ εἴπῃ πρὸς τὰς καραδοκούσας γυναῖκας; Δὲν εἶχεν ὅμως ἀνάγκην λέξεων, διότι τὸ καταβεβλημένον της πρόσωπον ἐφανέρωνεν ἀρκετά, ὅταν ἔφθασε πρὸ τῆς πύλης τῆς χαμηλῆς οἰκίας τῶν γονέων της. Ὁλολύζουσαι καὶ καταρώμεναι τὸν σκληρόκαρδον σεΐχην ἐγκατέλιπον αἱ ξέναι γυναῖκες τὴν ἀπαραμύθητον Ἐμὼ καὶ τοὺς γονεῖς της.

Ἡ μικρὰ κόρη καμμίαν ὄρεξιν δὲν εἶχε πλέον σήμερον νὰ πλέξῃ περισσότερον τὸ περιπόδιόν της, δὲν τῇ ἤρεσκε δὲ ἐπίσης νὰ ἐξέλθῃ εἰς νομὴν τῶν πατρικῶν κτηνῶν. Δὲν ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ τὸν Μέκκον καθειργμένον ἐντὸς τῆς στενῆς φυλακῆς καὶ βεβυθισμένη εἰς λυπηρὰς σκέψεις περιεπλανᾶτο τῇδε κἀκεῖσε ἐντὸς τῆς πατρικῆς καλύβης· „Πόσον ἀνόητη ἤμουν! Τώρα πλέον ὁ Μέκκος θὰ σκόσῃ ἐκεῖ ἀπὸ τὴν πολλὴ ζέστη. Ποιὸς θά μου φέρῃ ὕστερα μαργαριτάρια καὶ μανδήλια; Καὶ ἐγὼ ἤθελα ἴσια ἴσια νὰ τὸν παρακαλέσω τὴν ἐρχομένη φορὰ νά μου φέρῃ ἴδιαις παντόφλες 'ζὰν ἐκείναις 'ποῦ 'φοροῦσα σήμερα.

Αἴφνης ἀκούει τὴν στιγμὴν ἐκείνην καλούμενον τὸ ὄνομά της· 'Εμώ! 'Εμώ! Εἶνε δυνατόν; Ἡ φωνὴ τοῦ Μέκκου. Νὰ καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔρχεται μετ' ὀλίγον τρέχων καὶ χαιρετᾷ αὐτὴν περιχαρῶς καὶ εὐφροσύνως. „Ἐμώ, εὐλογημένη 'Εμώ! Ἔλα γρήγορα, γιὰ τί σὲ περιμένουν! Ὁ σεΐχης μόλις πρὸ ὀλίγον μᾶς ἄφησεν ἐλευθέρους καὶ ὅταν ἐτρέξαμε νὰ τοῦ φιλήσουμε τὰ χέρια καὶ τὰ ποδάρια, μᾶς εἶπε νὰ ἔλθωμε 'ς ἐσένα. 'Εὰν δὲν ἐλυπεῖτο, καθὼς εἶπε, ἐσένα περισσότερο καὶ ἂν δὲν ἔκαμνε σήμερα τόσον μεγάλη ζέστη, θὰ μᾶς ἄφινεν ὅλους νὰ ψοφήσουμε καὶ νὰ σαπήσουμε μέσα 'ς τὴ στενὴ καὶ βρώμικη ἀποθήκη." Πόσον γρήγορα ἔτρεξεν ἤδη ἡ 'Εμὼ μὲ τὸν Μέκκον πρὸς τοὺς γονεῖς της, πόσον ἐγκαρδίως τὴν ἠσπάσθησαν καὶ τὴν ηὐχαρίστησαν οἱ εὐθυμοι ἤδη καὶ περιχαρεῖς συγγενεῖς τῶν φυλακισμένων!

— Ἄχ, Μέκκο, εἶπεν ἡ 'Εμὼ πρὸς τὸν νεαρὸν πολεμιστήν, ὅτε τῷ ἑσπέρας μετὰ τὴν ἑορτὴν τῆς ἀπελευθερώσεώς του ἐπέστρεφον οἴκαδε, μὴ ξεχάσης, ὅταν γυρίσῃς ἀπὸ καμμιὰ γκασσοῦ (ληστρικὴ ἐκδρομὴ) νὰ μοῦ φέρῃς παντόφλες 'ζὰν ἐκείναις ποῦ ἐφοροῦσα σήμερα.

Ὁ Μέκκος δὲν τὸ ἐλησμόνησε καὶ αἱ εὐμαρίδες τῆς μικρᾶς κόρης ἐχρησίμευσαν πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπόν, πρὸς ὃν καὶ οἱ σήμερον ὑπὸ τῆς νεονύμφου δοθεῖσαι αὐτῇ, δηλαδὴ εἰς εὐτυχῆ καὶ εὐδαίμονα μετὰ τοῦ γενναίου Μέκκου γάμον.

Δρ. Χ.

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ ΠΑΡΑ ΤΩ ΤΙΣΙΑΝΩ.

Ὁ λαμπρὸν τῆς ἡμέρας βλέφαρον κλίνει ἤδη πρὸς τὴν δύσιν αὐτοῦ, μακρόθεν δ' ἐπιφαίνεται βραδέως προσερχομένη ἡ ἑσπέρα. Πανταχοῦ ἐπικρατεῖ βαθεῖα σιγὴ καὶ ἀθορύβως διασχίζουσι τὰ περὶ τὴν Βενετίαν ῥεῖθρα τῆς Ἀδριατικῆς αἱ λέμβοι ὡςεὶ φασματώδη πλοιάρια, φέροντα μωσταριώδεις ἐπιβάτας. Καὶ ἡ φύσις καὶ ὁ ἄνθρωπος φαίνονται τὴν ὥραν ταύτην ὅτι ἀναπαύονται ἀπὸ τῶν κόπων τῆς μόλις παρελθούσης ἡμέρας. Καὶ περιαυγάζει μὲν ἀκόμη ὁ δύων ἥλιος τοὺς πέντε θόλους τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Μαρκου, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς μετ' ὀλίγον θὰ ἐξαφανισθῇ ἐντελῶς, ἡ νὺξ θὰ ἐξαπλώσῃ τὸν σκοτεινὸν αὐτῆς πέπλον καὶ τὴν ὡραίαν Βενετίαν θὰ χαιρετήσωσι διὰ τῶν φαιδρῶν των ᾀσμάτων οἱ λεμβοῦχοι — οὐχὶ βεβαίως ἀκόμη διὰ τῶν στροφῶν τοῦ Τάσσου, διότι ἡ μεγαλοφυΐα αὕτη δὲν ἀνέλαμψεν εἰςέτι εἰς τὸν ἀστερόεντα τῆς Ἰταλίας οὐρανόν. Τὸ ἔτος, περὶ οὗ γράφομεν, εἶνε τὸ 1532, φαιδρὸν καὶ πλῆρες διασκεδάσεων διὰ τὴν Βενετίαν, ὅπως καὶ πᾶν ἄλλο ἔτος τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς ἐνδόξου δημοκρατίας, ὡς ἀξιοσημείωτον δ' αὐτοῦ ἡμέραν ἐκλέγομεν τὴν 1ην τοῦ μηνὸς Αὐγούστου. Τότε ἑορτάζουσιν οἱ Ἰταλοὶ τὸ ferrare Agosto, ὁ δὲ λαὸς ἐπωφελεῖται τῆς ἀφορμῆς ταύτης, ὅπως θύσῃ καὶ παραδοθῇ εἰς θορυβώδεις ἀπολαύσεις, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ πόθεν προέκυψεν ἀκριβῶς ἡ ἑορτή. Ἐν Ῥώμῃ το ferrare Agosto καὶ ἡ ἑορτὴ τῶν αλύσεων του Πέτρου ἔχουσι τὴν αὐτὴν σημασίαν, ἐν τούτοις κατὰ τὴν πάροδον τοσούτων αἰώνων φαίνεται ὅτι ἀρχαῖόν τι ἔθιμον διετηρήθη μέχρι τῶν χρόνων τούτων ὑπὸ νέον μόνον ἔνδυμα καὶ ἡμεῖς ἐνθυμούμεθα, ὅτι ferrare Agosto οὐδὲν ἄλλο σημαίνει παρὰ „ἑορταὶ τοῦ Αὐγούστου" (Feriae Augustae). Περὶ τοῦ Αὐγούστου δὲ καὶ τῆς ἀρχαίας Ῥώμης ὁμιλεῖ καὶ ὁ θεῖος καλλιτέχνης, ὅςτις ἐκεῖ ἀπέναντι ἡμῶν κάθηται. Ὁ διάλογος ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου Αὐτοκράτορος μεταπίπτει εἰς ἄλλον νεώτερον αὐτοκράτορα. Τισιανὸς da Vecello λέγεται ὁ καλλιτέχνης, ὁ δὲ νεώτερος οὗτος αὐτοκράτωρ ὀνομάζεται Κάρολος ὁ Ε'.

Πλήρης θελγήτρων εἶνε ἡ γωνία ἐκείνη τῆς Βενετίας, ἔνθα ὁ Τισιανὸς συνήθροισε περὶ ἑαυτὸν τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ φίλους. Μᾶλλον δὲ παντὸς ἄλλου αὐτὸς ὁ καλλιτέχνης αἰσθάνεται καὶ ἐκτιμᾷ τὴν χάριν τῶν θελγήτρων τούτων, διότι μόλις πρὸ ὀλίγου χρόνου ἤρχισε νὰ τ' ἀπολαύῃ. Μέχρι τοῦ ἔτους 1530 κατῴκει ἐν Casa San Samuele ἐγγὺς τῆς μεγάλης διώρυγος, κατόπιν μετῴκησεν εἰς τὴν πρὸς βορρᾶν κειμένην συνοικίαν τῆς πόλεως „Contrada San Canziano". Ἐντεῦθεν δύναται νὰ ἴδῃ τις ἐλευθέρως τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης μέχρι τοῦ Μουράνου, δύναται μάλιστα ν' ἀτενίσῃ τὰς ἀπωτάτω εἰς τὸν αἰθέρα ἐξαφανιζομένας Ἄλπεις τοῦ Καδόρε, ἐν τοῖς κόλποις τῶν ὁποίων ὁ Τισιανὸς εἶδε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ἐνταῦθα ὑπάρχουσι δένδρα καὶ λαμπρὸν φῶς καὶ ἀτμοσφαῖρα μὴ περιοριζομένη ἐντὸς στενῶν καὶ ὑψηλῶν τοίχων. Ὁ μέγας ζωγράφος αἰσθάνεται ἐνταῦθα τὸ στῆθός του ἐλευθερώτερον ἀναπνέον καὶ ἀπαύστως ἀσχολεῖται πῶς καλλίτερον νὰ κοσμήσῃ τὸ νέον του ἄσυλον. Πρὸ πάντων ὅμως ἠγάπα καὶ περιεποιεῖτο τὸν ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης περικυκλούμενον κῆ-

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ ΠΑΡΑ ΤΩ ΤΙΣΙΑΝΩ.

Κατὰ τὴν φωτογραφίαν τοῦ Ἰωσὴφ Κίς. Ἐκ φωτογραφήματος τῶν Κατασημάτων B. Angerer ἐν Βιέννῃ.

πόν του, ἔνθα πολλάκις συνεκάλει τοὺς πιστούς του θαυμαστάς, ἵνα σπουδαιολογήσῃ καὶ διασκεδάσῃ μετ' αὐτῶν καὶ εὐθυμήσῃ ἔτι μᾶλλον, ὅταν μεταξὺ αὐτῶν δὲν ἦσαν μόνον σοφοὶ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ χαρίεσσαι ἀντιπρόςωποι τοῦ ὡραίου φύλου. Πολλὰ ἔχει νὰ διηγηθῇ ὁ μέγας ζωγράφος περὶ τῆς τέχνης καὶ τοῦ βίου του, περὶ τῆς ἀναστροφῆς αὐτοῦ πρὸς τοὺς τότε ἐπισήμους ἄνδρας, πᾶν δ' ὅ,τι διηγεῖται ἔχει ἀπερίγραπτον χάριν, διὰ τοῦτο καὶ σήμερον δὲν παρέθηκεν εἰς τοὺς φίλους του ἁπλοῦν γεῦμα, ἀλλὰ προσεκάλεσεν αὐτοὺς εἰς ἀληθῶς ἀρχαϊκὸν συμπόσιον, οἷον συνείθιζον νὰ παρέχωσιν εἰς τοὺς οἰκείους των οἱ σοφοὶ καὶ οἱ καλλιτέχναι τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, πάντοτε ἐπιζητοῦντες, τὰς ἀπολαύσεις τῆς τραπέζης νὰ ἐξευγενίσωσι διὰ πνευματικῶν καὶ αἰθερίων ἀπολαύσεων.

Σήμερον ὁ Τισιανὸς ὁμιλεῖ πάλιν περὶ τοῦ μεγάλου του προστάτου, τοῦ Αὐτοκράτορος Καρόλου τοῦ Ε'., ὅςτις πρὸ ὀλίγου αὖθις παρέσχεν αὐτῷ ἐνδείξεις ἐκτάκτου εὐνοίας. Ὁ Μονάρχης ἀνηγόρευσεν αὐτὸν κόμητα τοῦ Παλατινάτου, τοῦ Λατερανοῦ καὶ μέλος τοῦ συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας. Ὁμοίως προήχθη εἰς ἱππότην τοῦ χρυσοῦ πτερνιστῆρος, τὴν ἄλυσιν δέ, ἣν τώρα φέρει, ῥητῶς διετάχθη νὰ φορῇ, ἐπίσης καὶ τὸ ἱππότικὸν ξίφος, ὁσάκις παρουσιάζεται εἰς τὴν αὐλήν. Ἐκτὸς τούτων καθ' ἑκάστην τῷ παρέχονται πλεῖστα ὅσα προνόμια, διὰ δὲ τὰς δύο εἰκόνας τοῦ Αὐτοκράτορος, ἃς ἔκαμεν ἐν Βονωνίᾳ τῷ 1530 καὶ πρὸ ὀλίγου ἐν Βενετίᾳ, ἔλαβε δύο χιλιάδας σκούδων. Δὲν εἶνε λοιπὸν ἄπορον, ἂν ὁμιλῇ μετὰ μεγάλης εὐγνωμοσύνης περὶ τοῦ ὑψηλοῦ αὐτοῦ προστάτου. Οἱ μᾶλλον προςεκτικοὶ ἀκροαταί του εἶνε αἱ θυγατέρες τοῦ Πάλμα Βέκκιο. Καὶ αἱ τρεῖς ἀτενίζουσιν αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτεί· ἡ μὲν ἀφίνει νὰ πέσῃ ἡ κιθάρα, ἐφ' ἧς πρὸ ὀλίγου ἔπαιζεν, ἡ δὲ ἐναπέθηκε τὸ μουσικόν της ὄργανον ἐπὶ τοῦ καθίσματος, διότι τώρα ἀντηχεῖ μουσικὴ θελκτικωτέρα, ἡ ὁμιλία τοῦ διδασκάλου, ὅςτις δύναται μὲ τὸν χρωστῆρα νὰ ᾖνε τόσον εὐγλωττος, καὶ τόσον ζωγραφικὸς εἰς τὸν λόγον. Μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν θυγατέρων τοῦ Πάλμα ἵσταται ὁ Πέτρος Ἀρετῖνος, ἡ φιλολογικὴ „μάστιξ τῶν ἡγεμόνων", ὁ ὅσον εὐφυὴς ἄλλο τόσον ἠθικῶς διεφθαρμένος λιβελογράφος. Αὐτοκράτορες καὶ βασιλεῖς τὸν φοβοῦνται, καὶ διὰ τοῦτο ὅλων οἱ οἶκοι εἶνε δι' αὐτὸν ἀνοικτοί, φυσικῶς δὲ δὲν ἠδύνατο ὁ οἶκος τοῦ Τισιανοῦ ν' ἀποτελέσῃ ἐξαίρεσιν. Φαίνεται ὅτι ψιθυρίζει τι εἰς τὸ οὖς τῆς παρ' αὐτὸν ἱσταμένης νεαρᾶς γυναικός, ἥτις εἰς ἀπάντησιν δίδει αὐτῷ ἓν ἄνθος — ἴσως ὡς ἀμοιβὴν ὅτι τὴν φορᾶν ταύτην ἐκράτησε τὴν γλῶσσάν του καὶ δὲν ἐξέφερε δηκτικήν τινα φράσιν. Τίς εἶνε ἡ ὡραία αὕτη γυνή; Τὸ ὄνομά της οὐδεὶς τὸ γνωρίζει, δύο ὅμως μεγάλοι ζωγράφοι τὴν ἐζωγράφησαν, ὁ Πάλμα Βέκκιος καὶ ὁ Τισιανός, εἰς ἀμφοτέρων δὲ τὰς εἰκόνας την ὀνομάζουσιν „ἡ ὡραία τοῦ Τισιανοῦ" (la Bella di Tiziano), ὅπερ οὐδὲν ἄλλο σημαίνει ἢ ὅτι ὁ μεγαλοφυὴς ζωγράφος ἐχαρακτήρισεν αὐτὴν ὡς τὴν ἐνσεσαρκωμένην χάριν. Ἀκριβῶς ὅπως ἐνταῦθα ἵσταται πλησίον τοῦ Ἀρετίνου, οὕτω παρέστησεν αὐτὴν ὁ Τισιανὸς διὰ τοῦ χρωστῆρος.

Ἤδη στρέψωμεν τὰ βλέμματα πρὸς ἀριστεράν. Ἰδού ὁ Πέτρος Bembo, ὁ ποιητὴς καὶ σοφός, ὁ Ἰάκωβος Τάττης ὁ καὶ Σανσοβῖνος ἐπικαλούμενος, ἀρχιτέκτων καὶ γλύπτης, καὶ ὁ Λουδοβῖκος Ἀριόστος, ὁ ψάλτης τοῦ „μαινομένου Ὀρλάνδου". Οἱ τρεῖς οὗτοι τὴν στιγμὴν ταύτην ἀποτελοῦσι μεταξύ των ἰδιαίτερον κόσμον. Ὁμιλοῦσι πρὸς ἀλλήλους χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ὁ δὲ διάλογός των περιστρέφεται εἴς τινα ᾠδὴν τοῦ Bembo, φέροντος τὸ μοναχικὸν σχῆμα. Ὁ Σανσοβῖνος καὶ ὁ Ἀριόστος καταθέλγονται ἐκ τῶν ἀπαγγελλομένων στίχων τοῦ μελαγχολικοῦ φίλου των, εἰλικρινὴς δὲ εἶνε ἡ ἀγάπη τοῦ Ἀριόστου πρὸς τὸν ἀντίζηλόν του, ἀφ' οὗ ὁ ἴδιος ἀπηθανάτισε τὸν Bembo ὡς ἐκεῖνον, ὅςτις πρῶτος διὰ τοῦ παραδείγματός του ἔδειξε πῶς δύνανται γλυκύτερον νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν ἰταλικὴν γλῶσσαν ἀπηλλαγμένην τῶν ἀσχημιζόντων αὐτὴν βαρβαρισμῶν.

Ἀλλ' ὁ Τισιανὸς δὲν χάνει τὸ νῆμα τῶν ἰδεῶν του. Ἐξακολουθεῖ νὰ διηγεῖται εἰς τὰς τρεῖς νεάνιδας τὴν ἐν Βονωνίᾳ πρώτην συνάντησίν του πρὸς Κάρολον τὸν Ε'.

„Ἐκεῖ,ἔλεγε, συνηντήθη ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ ὁ Πάππας Παῦλος ὁ Γ'. Ἐγίνετο σκέψις περὶ μεγάλων πραγμάτων, ὅλη δὲ ἡ πόλις διετέλει εἰς πυρετώδη κίνησιν. Ἥσυχα ἥσυχα εἰργαζόμην ἐγὼ εἰς μίαν εἰκόνα, ὅτε αἴφνης ἡμέραν τινὰ ἐπληρώθη τὸ ἐργαστήριόν μου σωματοφυλάκων τοῦ Αὐτοκράτορος, μεθ' οὓς εἰςῆλθεν εἷς ἀκόλουθος, ἐκφωνῶν „ὁ Αὐτοκράτωρ". Ἡτοιμάσθην ἀμέσως νὰ καταβῶ τῆς κλίμακος, ὅπου ἱστάμην, ἀλλ' ἐξέφυγε τῶν χειρῶν μου εἷς χρωστὴρ καὶ κατέπεσεν. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπροχώρησεν, ἔκυψεν, ἐσήκωσεν αὐτὸν ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ εἶπε: „Ὁ Τισιανὸς εἶνε ἄξιος νὰ ὑπηρετηθῇ ἀπὸ ἕνα Αὐτοκράτορα".

Πλεῖστα ἄλλα διηγεῖται ὁ Τισιανὸς περὶ τῶν ἕξεων καὶ τῶν αἰσθημάτων τοῦ Αὐτοκράτορος, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀπαιτεῖ παρὰ τῶν νεανίδων νὰ τραγῳδήσωσι καὶ αὐταὶ ἓν ᾆσμα. Ἅπαντες ἀκροῶνται ἐν ἐκστάσει τοῦ θείου μέλους, εἰς τὸ τέλος δὲ αὐτοῦ λέγει ὁ καλλιτέχνης: „Ἀληθῶς οὐδὲν ὑπάρχει ὡραιότερον παρὰ νὰ εὐχαριστῇ ὁ ἄνθρωπος τὸν πλησίον του, ἕκαστος εὐχαρίστως νὰ παρέχῃ πᾶν ὅ,τι δύναται, ὅπως ἐξωραΐσῃ μίαν στιγμὴν τῆς ζωῆς τοῦ ὁμοίου του. Δὲν ἠμπορῶ ἄνευ θλίψεως ν' ἀναλογισθῶ, ὅτι ὁ ἔξοχος Μιχαὴλ Ἄγγελος διέρχεται τὸν βίον του ἀπομεμονωμένος, χωρὶς οὐδὲ νὰ φαντάζηται τὰ θέλγητρα ἐκλεκτῆς καὶ γλυκείας συναναστροφῆς".

ΠΟΙΚΙΛΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ.

Ὁσάκις γίνεται λόγος τὴν σήμερον περὶ μηχανῶν, δι' ἀτμοῦ ἢ ἠλεκτρισμοῦ κινουμένων, μεταξὺ τῶν ἄλλων προτερημάτων των ἀναφέρεται καὶ ἡ εἰς ἵππους δύναμις αὐτῶν. Ἐν τῇ μηχανικῇ δύναμιν ἑνὸς ἵππου ὀνομάζουσι τὸ ποσὸν ἐκεῖνο δυνάμεως, ὅπερ εἶνε ἀναγκαῖον, ὅπως ἐντὸς δευτερολέπτου ὑψώσῃ εἰς ἓν μέτρον βάρος 75 χιλιογράμμων, πρᾶγμα ἀληθῶς, ὅπερ δὲν κατορθοῦσιν οὐδὲ οἱ κάλλιστοι ἡμῶν ἵπποι.

Πῶς δὲ συνέβη νὰ τεθῇ ὡς βάσις τὸ ποσὸν τοῦτο καὶ νὰ γίνηται χρῆσις τῆς ἄνω ῥηθείσης ὀνομασίας, μανθάνομεν ἐκ τοῦ ἑξῆς ἀνεκδότου.

Ὁ J. Watt εἶχε πρώτην φορὰν τοποθετήσει τὴν ἀτμομηχανήν του ἐν τῷ ζυθοποιείῳ Witbread τοῦ Λονδίνου, ἔνθα ἤντλει ὕδωρ. Ὁ ζυθοποιὸς προέτεινεν εἰς τὸν Watt νὰ παραβάλῃ τὴν λειτουργίαν τῆς μηχανῆς πρὸς τὴν τῶν ἵππων του. Ὅτε δὲ ὁ διάσημος μηχανικὸς παρεδέχθη τὴν πρότασιν, ὁ ζυθοποιὸς ἐξέλεξε τὸν ὅριστον τῶν ἵππων του καὶ ἠνάγκασεν αὐτὸν διὰ τῆς μάστιγος ἐπὶ ὀκτὼ ὅλας ὥρας νὰ ἐργασθῇ μὲ ὅλην τὴν ἔντασιν τῶν δυνάμεών του. Τὸ ταλαίπωρον ζῷον κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν κατώρθωσε νὰ ἐγείρῃ εἰς ὕψος ἑνὸς μέτρου 1,120,000 χιλιόγραμμα ὕδατος, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ πρὸς 73,6 χιλιόγραμμα ἀνὰ ἓν δευτερόλεπτον. Τὸ ποσὸν ἐστρογγυλεύθη εἰς 75 χιλιόγραμμα καὶ οὕτω παρήχθη ἡ τεχνικὴ τοῦ ἵππου

δύναμις. Πειράματα ἄλλα, βραδύτερον καὶ ἐπιμελέστερον γενόμενα, ἀπέδειξαν ὅτι ἡ πραγματικὴ δύναμις ἑνὸς ἵππου ἰσοδυναμεῖ κατὰ μέσον ὅρον πρὸς 27,8 χιλιόγραμμα τὸ μέτρον.

Ἐκτὸς τοῦ ἀνθρακούχου ὕδατος ἤρχισαν ἤδη ἐν Γαλλίᾳ νὰ παρασκευάζωσι καὶ ἐξυγονοῦχον ὕδωρ, ὅπερ μεταχειρίζονται εἰς τινας ἀσθενείας ὡς ἰματικὸν μέσον. Τὰ περὶ τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ πειράματα δὲν ἐπερατώθησαν ἀκόμη, δυνάμεθα ὅμως νὰ ἤμεθα πεπεισμένοι, ὅτι ἡ εὐρωπαϊκὴ βιομηχανία μετ' ὀλίγον θὰ πλουτισθῇ καὶ δι' ἑνὸς ἀκόμη εἴδους ὕδατος.

Ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις τὴν περιέργειαν ὅλου τοῦ κόσμου προκαλεῖ ἐφεύρεσίς τις, τῆς ὁποίας τὸ μέλλον ἀναμφιβόλως θὰ ἦνε μέγα ὅσον καὶ ἂν ὁ κύκλος τῆς ἐνεργείας της φαίνηται ἐπὶ τοῦ παρόντος περιωρισμένος καὶ ἀφανής. Ἡ ἐφεύρεσις αὕτη δὲν εἶνε ἄλλο παρὰ ἡ κατάλληλος καὶ ἐπιτηδεία ἀνάμιξις διαφόρων χρωμάτων, τὰ ὁποῖα κατόπιν ἐν τῷ σκότει ἀφ' ἑαυτῶν λάμπουσι κατὰ τὰ ἄλλα ὅμως ἔχουσι τὴν αὐτὴν σύστασιν καὶ ὄψιν, ἣν καὶ τὰ συνήθη χρώματα. Κατὰ διαφόρους ὑπονομευτικὰς ἐργασίας ἐντὸς μεταλλείων, εἰς διαφόρους ἄλλους σκοποὺς τῆς ἀκτοπλοΐας καὶ τῆς ναυτικῆς ἐν γένει τέχνης ἀπεδείχθη ἡ μεγάλη χρησιμότης τῆς ἐφευρέσεως ταύτης, ἂν καὶ μέχρι τοῦδε δὲν δυνάμεθα νὰ ἰσχυρισθῶμεν ὅτι ἔφθασεν εἰς βαθμόν τινα τελειότητος. Ὁμοίως καὶ πολλὰ οἰκιακὰ σκεύη καὶ αντικείμενα οὐχὶ τῆς πρώτης ἀνάγκης, οἷον πυρεῖα, μικροὶ φανοὶ κτλ. ἐπαλείφονται διὰ τοῦ χημικοῦ τούτου χρώματος καὶ κατήντησαν ἤδη νὰ θεωρῶνται οὕτως ὡς ἀντικείμενα τοῦ συρμοῦ. Τὸ φαινόμενον τοῦτο προέρχεται ἐκ τῆς ἰδιότητος χημικῶν τινων οὐσιῶν τοῦ νὰ διατηρῶσιν ἐν ἑαυταῖς ποσόν τι τοῦ ἀπορροφηθέντος φωτὸς καὶ τοῦτο ν' ἀφίνωσιν ἅμα ὡς ἐκτεθῶσιν ἐν τῇ σκοτίᾳ. Ὅπως σῶμά τι οἱονδήποτε δύναται πρῶτον νὰ θερμανθῇ καὶ κατόπιν ἐκπέμπει τὴν θερμότητα ταύτην, ἀφ' οὗ ἤδη ἔπαυσε νὰ ἐνεργῇ ἡ θερμογόνος πηγή, οὕτω καὶ αἱ οὐσίαι αὗται διαφωτίζονται οἱονεὶ ἐσωτερικῶς καὶ ἔπειτα βραδέως ἐκπέμπουσι τὴν παρακαταθήκην των ταύτην εἰς τὰ ἔξω ἐν εἴδει φωτεινῶν ἀκτίνων. Οἴκοθεν ἐννοεῖται ὅτι διὰ νὰ φωτοβολήσωσιν αἱ οὐσίαι αὗται, δέον ἐν πρώτοις νὰ ἐκτεθῶσιν εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, ἤτοι εἰς τὰς ἡλιακὰς ἀκτῖνας, ἀκριβῶς δὲ ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην φαίνεται ὅτι ἡ ἐν λόγῳ ἐφεύρεσις δύναται σὺν τῷ χρόνῳ νὰ τύχῃ μεγάλης τελειότητος καὶ χρησιμοποιήσεως κατὰ τὸν καθημερινὸν βίον. Ἐν τούτοις τὸ ἐκπεμπόμενον φῶς δὲν εἶνε τὸ σύνθετον καὶ ἄχρουν φῶς τοῦ ἡλίου, ἀλλὰ μέρη τινὰ μόνον τῶν χρωμάτων τοῦ φασματοσκοπίου καὶ μάλιστα ἐν ποικίλῃ κατὰ ποσὸν ἀναμίξει, τὰ ὁποῖα ἀπορροφῶνται καὶ εἶτα πάλιν ἐκπέμπονται εἰς τὰ ἔξω. Ἡ λάμψις αὕτη δύναται μᾶλλον νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸν ἀσταθῆ ἐκεῖνον, μετέωρον καὶ ἀμυδρὸν φωτισμόν, τὸν καὶ ὑπὸ τοῦ φωςφόρου παραγόμενον. Ἡ μείζων ἢ ἐλάσσων τοῦ φωτὸς ἀνάπτυξις ἐξαρτᾶται ἀπὸ τοῦ τρόπου τῆς χημικῆς παρασκευῆς τῶν οὐσιῶν ἐκείνων, τοῦτο δὲ πρόκειται ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ ἐξετάσωσι καὶ νὰ μελετήσωσιν ἐμβριθῶς ἅπαντες αἱ περὶ τὴν χημικὴν εἰδικῶς ἀσχολούμενοι.

Ὑπάρχουσι πολλαὶ οὐσίαι ἔχουσαι τὴν παράδοξον ταύτην ἰδιότητα. Ἐν πρώτοις ὅμως παρετήρησαν τὸ φαινόμενον τοῦτο εἰς τὸ θειοῦχον βάριον, προϊὸν τῆς ὀξυδώσεως τοῦ βαρίτου λίθου καὶ τοῦ ἀνθρακος. Εἶτα εὗρον ὅτι, τὴν αὐτὴν ἰδιότητα ἔχει καὶ το θειοῦχον στρόντιον, τέλος δὲ καὶ αὐτὸ τὸ θειοῦχον ἀσβέστιον. Τοῦ τελευταίου τούτου ἡ ἕνωσις χρησιμοποιεῖται ἤδη ἀποκλειστικῶς καὶ φαίνεται ὅτι τὴν θέσιν, ἣν ἀπέκτησεν ἐν τῇ βιομηχανίᾳ, δὲν θέλει τόσον εὐκόλως πάλιν νὰ ἐγκαταλίπῃ.

Ἀπέναντι τοῦ φωςφορισμοῦ τούτου τῆς ἀνοργάνου ὕλης ἵσταται ἡ φωςφορικὴ λάμψις τῆς ὀργανικῆς, οὖσα κατὰ τὴν φύσιν της ὅλως διάφορος τοῦ πρώτου. Τὰ ἐγχυματικὰ καὶ τὰ μαλάκια τῆς θαλάσσης, ἀφ' ὧν πηγάζει ἡ λάμψις καὶ ὁ ἀόριστος ἐκεῖνος τῆς θαλάσσης φωςφορισμός, αἱ πυγολαμπίδες, αἵτινες περιίπτανται τῇδε κἀκεῖσε εἰς τοὺς λειμῶνας καὶ τοὺς ἀγρούς, αἱ μεγάλαι *λυχνοφόροι* λαμπυρίδες τῶν τροπικῶν ἔχουσιν ὄργανα φωτιστικά, ἀφ' ὧν ἐκπέμπουσι τὴν φωτεινὴν λάμψιν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον προαιρετικῶς χωρὶς τινος ἐξαρτήσεως ἀπὸ τοῦ ἡλιακοῦ φωτός. Ὁμοίως καὶ τὸ φυτικὸν βασίλειον ἔχει τὰ *φωτοβακτηρίδιά* του, μυκητοειδῆ πλάσματα, εὑρισκόμενα εἰς τὴν ἐσχάτην βαθμῖδα τῆς φυτικῆς ἀναπτύξεως καὶ παραγόμενα ἐπὶ σηπομένων ὀργανικῶν ὑλῶν ἐν καταλλήλῳ θερμότητι καὶ ὑγρασίᾳ.

Αἱ πρόοδοι τῆς νεωτέρας φυσιολογίας ἐξαρτῶνται κατὰ μέγα μέρος ἀπὸ τῶν πειραμάτων, ἅτινα διὰ λεπτοφυῶν συσκευῶν γίνονται ἐπὶ τῶν μηχανικῶν κινήσεων διαφόρων μερῶν τοῦ σώματος. Ἐσχάτως προςετέθη εἰς τὸν ὁρμαθὸν τῶν συσκευῶν τούτων καὶ μία ἀκόμη, ὀνομαζόμενη „Θερμογράφος", δηλαδὴ μηχανὴ γράφουσα τὴν τοῦ σώματος θερμότητα δι' ἑλικοειδῶν γραμμῶν, προςέτι κατεσκευάσθησαν καὶ „σφυγμόμετρα", μετροῦντα τὸν σφυγμὸν καὶ πολλὰ ἄλλα χρήσιμα ἐργαλεῖα. Ἐπειδὴ δέ, ὡς γνωστόν, κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ παρόντος αἰῶνος λίαν συχνὸ παρετηρήθη μαλάκυνσις τοῦ ἐγκεφάλου ἕνεκα διαφόρων αἰτίων καὶ ἰδίᾳ ἕνεκα ἀμέτρου διανοητικῆς κοπώσεως, πολλοὶ κατέγιναν εἰς τὴν ἐφεύρεσιν μηχανήματός τινος, δι' οὗ νὰ καθίσταται δυνατὴ ἡ καταμέτρησις τῶν φυσικῶν σχέσεων μεταξὺ ἐγκεφάλου καὶ καρδίας. Γάλλος τις, ὀνόματι Gley, λέγεται ὅτι ηὐτύχησε νὰ ἴδῃ τὰς προςπαθείας του στεφομένας ὑπὸ ἐπιτυχίας, καὶ τοῦτο ἀφ' οὗ πρὸ πάντων ἐπέστησε τὴν προςοχήν του εἰς τὴν ἐπιρροήν, ἣν δύνανται νὰ ἐξασκῇ ἐπὶ τῆς καρδιακῆς ἐνεργείας πᾶσα διανοητικὴ καὶ προςοχὴν ἀπαιτοῦσα ἐνασχόλησις. Καθ' ὅλας του τὰς ἐρεύνας κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι πᾶσα πνευματικὴ ταλαιπωρία συνεπάγεται ἰσχυροτέραν τοῦ αἵματος συμφόρησιν εἰς τὸν ἐγκέφαλον καὶ ἑπομένως συμπύκνωσιν τῶν παλμῶν τῆς καρδίας. Οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας ἐπιταχύνονται τόσον περισσότερον, ὅσον μᾶλλον δεσμεύεται ἡ προςοχὴ τοῦ διανοητικῶς ἐργαζομένου. Ὁσάκις ὁ Gley ἐπεχείρει νὰ μελετήσῃ τι νέον δι' αὐτὸν ἀντικείμενον, παρετήρει ὅτι ὁ σφυγμός του ἐγίνετο ζωηρότερος παρ' ὅσον ἦτο κατὰ τὴν μελέτην γνωστῶν αὐτῷ συγγραφέων. Ὁμοίως παρετήρησεν ὅτι ἀρχομένης τῆς ἐπισπεύσεως τοῦ σφυγμοῦ ηὐρύνετο ἡ πρὸς τὸν ἐγκέφαλον ὀγουσα ἀρτηρία (καρωτὶς) καὶ ὁ σφυγμὸς αὐτῆς ἐγίνετο διπλοῦς (δίκροτος). Ἐκ τούτων βλέπει τις ὅτι ἡ ἐνασχόλησις ἡμῶν εἰς πράγματα συνήθη ταλαιπωρεῖ τὸν ἐγκέφαλον πολὺ ὀλιγώτερον παρ' ὅσον ἡ σπουδὴ ξένων ἀντικειμένων. Ἴσως ἐντεῦθεν ἔχει τὴν ἀρχήν του καὶ τὸ λόγιον ὅτι ἡ „συνήθεια δύναται νὰ καταντήσῃ δευτέρα φύσις" καὶ ὅτι μὲ τὴν συνήθειαν δύναταί τις καὶ δηλητήριον νὰ πίῃ χωρὶς νὰ ὑποστῇ βλάβην. Ὁπωσδήποτε ὅμως ὁ *μῦθος δηλοῖ*, ὅτι χάριν τῆς ὑγιείας μας εἶνε πάντοτε καλλίτερον διανοητικῶς νὰ περιοριζώμεθα εἰς τὴν μελέτην ὅσον ἔνεστιν ὀλιγωτέρων πραγμάτων καὶ νὰ μὴ ἐπιζητῶμεν δόξαν καὶ βραβεῖα εἰς πολλοὺς συγχρόνως κλάδους τῆς ἀνθρωπίνης *γνώσεως*.

ΥΓΙΕΙΝΗ.

Ἀδύνατον εἶνε φυσικῶς τὸ ἀσθενὲς σῶμα νὰ ἐπαναφέρωμεν εἰς τὴν ὑγίειαν ἂν δὲν γνωρίζωμεν τὰς συνθήκας, ὑφ' ἃς αὕτη δύναται ν' ἀποκαταστασθῇ. Καὶ ὅμως ὑπῆρξαν χρόνοι, καθ' οὓς ἅπασα ἡ ἰατρικὴ καὶ νοσολογικὴ σοφία περιεστρέφετο εἰς ἀφῃρημένας μόνον ἰδέας περὶ τοῦ νοσοῦντος σωματος. Αἱ ἡμέτεραι θεωρίαι ἔλαβον κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους ἄλλην μορφήν, ποδηγετούμενοι δ' ὑπ' αὐτῶν νομίζομεν τὴν ὑγιεινὴν ὡς „κλινικὴν τοῦ ὑγιοῦς ἀνθρώπου" φέρουσαν τὰ πρωτεῖα καὶ ἡγουμένην τῆς κυρίως θεραπευτικῆς. Πλείστας ὅσας προςπαθείας κατέβαλον καὶ καθημερινῶς καταβάλλουσιν οἱ ἰατροὶ πρὸς τελειοποίησιν τῆς ἰατρικῆς τέχνης καὶ τῶν θεραπευτικῶν αὐτῶν μέσων, ἀπέκτησαν ὅμως συγχρόνως καὶ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἀκριβῶς ἐκεῖνα τὰ νοσήματα, ἅτινα πεισματωδέστατα ἀνθίστανται εἰς πᾶσαν ἴασιν, σχετικῶς δύναται ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμὸς μετὰ μεγάλης εὐκολίας ν' ἀποφύγῃ. Οὕτω δὲ πάλιν ἐπανήλθομεν εἰς τὸ ἀξίωμα ἐκεῖνο, ὅπερ καὶ οἱ ἀρχαῖοι παρεδέχοντο, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἐκεῖνοι μὲν ἐθεώρουν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς πᾶσαν νόσον ὡς δυςτύχημά τι, ἢ συμφοράν, ἣν πᾶς τις ἔπρεπε κατὰ τὸ δυνατὸν ν' ἀποφεύγῃ, ἡμεῖς δὲ ὡδηγήθημεν εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα, ἀφ' οὗ πρῶτον ἐπείσθημεν περὶ τοῦ ματαίου τῶν ἰματικῶν προςπαθειῶν. Διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ ὅμως ἀληθῶς ἡ ὑγιεινὴ τὸν σκοπόν της, πρέπει ἐν πρώτοις νὰ ἀνεύρῃ καὶ νὰ ἐξηγήσῃ τας αἰτίας τῶν νόσων. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ πρόγραμμα αὐτῆς εἶνε διπλοῦν, ἐπιστημονικὸν μὲν πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν νοσογόνων αἰτίων, τεχνικὸν δὲ πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῆς νόσου.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐν Βερολίνῳ ὑγιειονομικοῦ Ἰνστιτού-

του, καθηγητὴς R. Koch ἐκ πρώτης ἀρχῆς κατεῖδεν, ὅτι οἱ πρακτικοὶ σκοποὶ τῆς ὑγιεινῆς ποτὲ δὲν θὰ καταστῇ δυνατὸν νὰ ἐκπληρωθῶσιν, ἂν μὴ πρότερον τεθῶσιν ἐπὶ τούτῳ ἑδραῖαι ἐπιστημονικαὶ βάσεις. Χωρὶς λοιπὸν να λάβῃ ὑπ' ὄψιν τοὺς ἐπαίνους καὶ τὰς κατηγορίας τῶν συναδέλφων καὶ τοῦ δημοσίου ἐπεδίωξε καὶ πάσῃ δυνάμει ἐφήρμοσε τὰς μεθόδους ἐκείνας, δι' ὧν καθίστατο δυνατὴ ἡ ἐμβριθὴς μελέτη τῶν ἐλαχίστων ὀργανισμῶν ὡς νοσογόνων αἰτίων. Εἶνε γνωστὸν ὅτι αἱ ἐργασίαι του ἐστέφθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας, πρῶτος δ' αὐτὸς ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ γίνωσι τοσαῦται μελέται περὶ τῆς φθοροποιοῦ ἐκείνης νόσου, ἥτις δύο ἑβδομα ὅλων τῶν ἀνθρώπων στέλλει ἄκωλα εἰς τὸν Ἅδην. Ὅσην φθορὰν ὅμως καὶ ἂν προξενῶσιν οἱ ἀπαίσιοι οὗτοι καὶ ἀόρατοι μικροοργανισμοὶ εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἐν τούτοις δὲν πρέπει μόνον αὐτοὺς νὰ θεωρῶμεν ὡς τοὺς ἀποδιοπομπαίους τράγους, διότι ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι πολλαὶ καὶ ποικίλαι ἀφορμαὶ ἀμέσως παραβλάπτουσαι καὶ καταστρέφουσαι τὴν ὑγίειαν χωρὶς νὰ συγκαταριθμηθῶσι μεταξὺ αὐτῶν καὶ αἱ ἐπιρροαὶ ἐκεῖναι, αἵτινες προδιαθέτουσι μόνον τὸ σῶμα εἰς διάφορα νοσήματα.

Πάντες γνωρίζομεν ὅτι πρὸς διατήρησιν τοῦ φαινομένου ἐκείνου τῆς καύσεως, τὸ ὁποῖον ὀνομάζομεν μετουσίωσιν, ἀπαιτεῖται πρῶτον μὲν ὀξυγόνον, παρεχόμενον ὑπὸ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος καὶ δεύτερον ἄλλαι καυστικαὶ ὕλαι, οἷαι δίδονται εἰς τὸν ἡμέτερον ὀργανισμὸν ὑπὸ τῶν τροφῶν. Ἡ δὲ ὑγιεινὴ πρῶτον καὶ κύριον ἀντικείμενον τῶν ἐρευνῶν της ἔχει τὰ οὐσιωδέστατα ταῦτα στοιχεῖα τῆς διατηρήσεως τῆς ζωῆς διὰ μόνον τὸν λόγον, ὅτι, ἂν ταῦτα ὑποστῶσιν ἀνωμαλίας καὶ ταραχάς, ἀνάπόφευκτος ἀποβαίνει ἡ γέννησις ἀσθενειῶν. Ὅπως ὅμως πρὸς σχηματισμὸν κεφαλαίου πρέπει τις ἀναλόγως νὰ οἰκονομῇ καὶ νὰ κερδαίνῃ χρήματα, οὕτω καὶ μὲ τὴν παραλαβὴν τῶν τροφῶν, τῶν παραγουσῶν τὴν θερμότητα, ὀφείλει νὰ συμβαδίζῃ καὶ κατάλληλος ἱματισμὸς καὶ τοῦ δέρματος ἐπιμέλεια. Διότι τοιουτοτρόπως ἀποφεύγει τις πᾶσαν περιττὴν καὶ ἄκαιρον θερμότητος ἀπώλειαν ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ αἱ ὕλαι ἐκεῖναι, αἵτινες ἠδύναντο νὰ ἐμποδίσωσι τὴν μετουσίωσιν, ἀπομακρύνονται τοῦ σώματος διὰ τοῦ καλῶς λειτουργοῦντος δέρματος.

Πρὸς τούτοις ἡ ὑγιεινὴ καθῆκον ἔχει νὰ ἐξετάζῃ καὶ τὰ τελικὰ ἐξαγόμενα τῶν θρεπτικῶν λειτουργιῶν καὶ νὰ μεριμνᾷ ὅπως αἱ ἐκκρίσεις καὶ αἱ ἀναθυμιάσεις γίνωνται κατὰ τοιοῦτόν τινα τρόπον, ὥςτε ἡ ἀποσύνθεσις αὐτῶν νὰ μὴ συμβαίνῃ ἐγγὺς τῶν οἰκημάτων. Διότι κατὰ τὴν ἀποσύνθεσιν ὀργανικῶν οὐσιῶν εἰς τὰς ἁπλουστάτας ἑνώσεις τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος, τῆς ἀμμωνίας καὶ τοῦ ὕδατος, παράγονται συγχρόνως καὶ ἄλλα ἀέρια ὅλως διόλου ἀνατρέποντα τοὺς σπουδαιοτέρους τῆς ὑγιεινῆς νόμους. Ἐντεῦθεν προκύπτει ὁ ἐκ τῆς σήψεως κίνδυνος καὶ αἱ ἄλλαι βλάβαι τοῦ ὑγιοῦς ὀργανισμοῦ, εἰς τὴν ἐξέτασιν τῶν ὁποίων ἐνδελεχῶς ἐγκύπτει ἡ πολυάριθμος χορεία τῶν περὶ τὴν ὑγιεινὴν ἀσχολουμένων ἰατρῶν τῶν νεωτάτων χρόνων.

Ἅπασαι αἱ νοσογόνοι οὐσίαι τροφὴν πρὸς ἀνάπτυξιν καὶ διάδοσιν αὐτῶν εὑρίσκουσιν ἐν πρώτοις εἰς τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ ζῶμεν καὶ κινούμεθα, καὶ ἔπειτα εἰς τὸ ὕδωρ, ὅπερ πίνομεν. Ἐντεῦθεν ὁρμᾶται κατ' ἐξοχὴν πᾶν μίασμα, ὅπερ ἐν μέρει μολύνει καὶ τὸν ἀέρα. Διὰ ν' ἀποβῇ δὲ ἀποτελεσματικὴ ἡ ἀπὸ τῶν ἀσθενειῶν προφυλακὴ πρέπει νὰ μελετηθῇ κυρίως ἡ ἐπιρροὴ ὅλων τῶν νοσογόνων παραγόντων ἐπὶ τῶν καθ' ἕκαστα μερῶν τοῦ κοινωνικοῦ βίου. Ἡ σκόπιμος διάταξις καὶ διαίρεσις τῶν χώρων, ἐν οἷς προςκαίρως ἢ διαρκῶς ἐνδιαιτῶνται ἄνθρωποι, ἔχει διὰ τὴν ὑγιεινὴν τὴν αὐτὴν σπουδαιότητα, ἣν καὶ τὰ μέσα καὶ οἱ διάφοροι τρόποι τῆς συγκοινωνίας μεταξὺ τῶν ὁποίων δύναται νὰ συγκαταλεχθῇ καὶ ὅλον τὸ σύστημα τῶν λεγομένων σωστικῶν ἑταιριῶν.

Μακρὸν καὶ ποικίλον ἀληθῶς εἶνε τὸ πρόγραμμα τῆς ἐπιστήμης ταύτης, λίαν δὲ προςεχῶς ἐλπίζομεν νὰ μεταδώσωμεν ὀλίγας τινὰς περὶ αὐτοῦ πληροφορίας εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας.

Η ΟΡΝΙΘΟΓΑΛΗ.

Εν τῇ τελευταίᾳ ὀρνιθολογικῇ ἐκθέσει τοῦ συλλόγου „Ὄρνιθος" ἐν Βερολίνῳ παρέστη εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἐπισκεψαμένων αὐτὴν φαινόμενον, κινῆσαν τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἀπορίαν πάντων καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν μᾶλλον πεπειραμένων ὀρνιθολόγων. Ἐντὸς κλωβίου, σχετικῶς οὐχὶ μεγάλου, εὑρίσκετο κεκλεισμένη γαλῆ ἐκ τῶν συνήθων, ἔχουσα περὶ αὐτὴν οὐκ ὀλίγα διάφορα πτηνά, ἅτινα φαιδρῶς περιῒπτάντο, ἐπήδων καὶ ἐκινοῦντο περὶ τὸν ἄλλως τόσον ἐπίφοβον καὶ σαρκοβόρον αὐτῶν ἐχθρόν. Ἐπὶ τῆς ῥάχεως τῆς γαλῆς ἐκάθητο ἤρεμος εἷς σπῖνος, ἐγγὺς τῆς ῥινὸς αὐτῆς μία μελαγχολικὴ τρυγὼν ἔψαλλε τὸ ᾄσμά της, εἷς τολμητίας αἰγίθαλος ἐπτερύγιζεν ὑπὲρ τὴν κεφαλήν της, ἐπήδα καὶ ἐπεκάθητο πρὸς στιγμὴν ἐπ' αὐτῆς, εἷς ψᾶρος ἐκέντα διὰ τοῦ ῥάμφους του τὴν οὐράν της καὶ τίλλων τὰς τρίχας ἐφαίνετο ὡςεὶ ἀνεζήτει τι ἐν αὐτῇ. Καὶ ὅμως, ἐν ᾧ ὅλα ταῦτα συνέβαινον, ἡ γαλῆ ἐξηκολούθει νὰ μένῃ γαλήνιος καὶ ἀκίνητος καὶ ἐφαίνετο οὐδόλως ταρασσομένη ἐκ τοῦ θορύβου τοῦ μικροῦ ἐκείνου ὄχλου.

Πλῆθος θεατῶν ἵστατο ἀδιακόπως περὶ τὸ κλωβίον καὶ ἐθεώρει ἐξεστηκὸς τὸ ἀνεξήγητον φαινόμενον. Ὁ εἷς ἐδῶ, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα νομίζων ἑαυτὸν τὸν καλλίτερον ζωογνώστην τοῦ κόσμου, ἔλεγεν ὅτι τίποτε ἄλλο δὲν εἶνε παρὰ ἁπλῆ ἀπάτη, διότι ἀδύνατον ἡ γαλῆ νὰ μὴ ἐφορμήσῃ κατὰ τῶν πτηνῶν ἐκτὸς, ἐὰν μετεβλήθη τὸ φυσικόν της τῇ βοηθείᾳ καταλλήλων ναρκωτικῶν μέσων. Ὁ ἄλλος ἐκεῖ ἔλεγεν, ὅτι πιθανῶς τὸ ζῷον ὑπεβλήθη προηγουμένως εἰς πολλὰς ταλαιπωρίας καὶ κακώσεις, ἐξ ὧν πᾶν ἀπώλεσεν ἐνδιαφέρον πρὸς τὰ περὶ αὐτὸ γινόμενα, οὕτως ὥςτε μηδὲ κἂν ἐν πτηνὸν νὰ δύναται νὰ συλλάβῃ. Τὰς θεωρίας των ταύτας ἀμφότεροι ἐστήριζον κυρίως ἐπὶ τῆς διαγωγῆς τῆς γαλῆς, ἡ ὁποία σχεδὸν πάντοτε κατέκειτο ἥσυχος καὶ ἀτάραχος, ἀλλ' ἐν τούτοις δὲν ἐλάμβανον συγχρόνως ὑπ' ὄψει, ὅτι ἀκριβῶς τοιαύτη εἶνε ἡ συνήθεια τοῦ ζῴου. Ὅταν ἐγγιζούσης τῆς ἑσπέρας, κατὰ τὴν φυσικὴν τῆς γαλῆς ἕξιν, ἐγίνετο ζωηρὰ καὶ ἤρχιζε νὰ παίζῃ, συνελάμβανε μεταξὺ τῶν σκελῶν της μικράν τινα περιστερὰν ἢ διὰ τῶν ὀνύχων της ἠμύνετο κατὰ τοῦ ῥάμφους τοῦ ψάρου χωρὶς ὅμως καὶ νὰ τὸν πληγώνῃ, ὅταν κατόπιν ἐξερχομένη τοῦ κλωβίου διέτρεχεν ὅλον τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐκθέσεως, προκαλοῦσα τὴν ὀργὴν τῶν πολλῶν ψιττακῶν καὶ ἰδίᾳ τὸν χόλον τῶν περιέργων πτηνῶν, τῶν λεγομένων *Κακκαδοί*, οἵτινες νεύοντες διὰ τῆς κεφαλῆς καὶ τὰς ποικιλοχρόους αὐτῶν κεφαλὰς ἀνορθοῦντες

ἐξέπεμπον κατ' αὐτῆς ἀγρίας φωνὰς ἕτοιμοι πρὸς μάχην, ἐν ᾧ αὐτὴ ἀδιάφορος πρὸς ὅλον τοῦτον τὸν θόρυβον ἐπλησίαζε τὰ γνωστά της πρόςωπα σείουσα τὴν οὐρὰν καὶ ἐπιζητοῦσα τὰς θωπείας των, καὶ ἔτι μᾶλλον ὅταν ὁ διευθυντὴς τῆς Ἐκθέσεως τῇ ἔρριπτεν ἕνα ποντικὸν καὶ αὐτὴ ἀμέσως μετ' ἀγρίας ὁρμῆς ἐπέπιπτε κατ' αὐτοῦ καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων πτηνῶν τὸν κατεβρόχθιζε, — τότε βεβαίως δὲν ἠδύνατο παρὰ νὰ χρεωκοπήσῃ ἡ σοφία ὅλων ἐκείνων, ὅσοι ἤθελον ἕκαστος κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον νὰ ἐξηγήσωσι τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο φαινόμενον.

Τούτου παρέχομεν καὶ ἡμεῖς σήμερον πιστοτάτην εἰκόνα, συνοδεύοντες αὐτὴν καὶ δι' ὀλίγων τινῶν σημειώσεων.

Εἰς πολλὰ μέρη τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης, ἔνθα τιθασσεύονται καὶ τρέφονται κατὰ μεγάλα πλήθη διάφορα γένη πτηνῶν καὶ ἰδίᾳ *καναρινίων*, εὑρίσκει τις ἐν τοῖς ὀρνιθοκομείοις γαλᾶς ἀφελῶς καὶ ἀπάκως νὰ περιέρχωνται εἰς τὰ διάφορα διαμερίσματα μεταξὺ τῶν πτηνῶν, χωρὶς νὰ ἐπιτίθενται κατ' αὐτῶν, ἐν ᾧ ἄλλως ἐν πάσῃ περιστάσει δεικνύονται πρόθυμοι εἰς τὸ νὰ ἐφορμῶσι καὶ νὰ καταδιώκωσι τοὺς ποντικούς. Περὶ τῶν ἔξεων τοιαύτης τινος γαλῆς σπουδαῖος γερμανὸς ὀρνιθολόγος, ὁ Dr. Karl Russ ἔγραψεν ἐμβριθεῖς μελέτας, ἔκ τινος δ' ἐξ αὐτῶν ἀποσπῶμεν τὰ ἑξῆς: „Δια νὰ καταστήσω μίαν γαλῆν ἥμερον καὶ ἀκίνδυνον πρὸς τὰ ὑπ' ἐμοῦ τρεφόμενα πτηνά, πολλάκις ἤρκεσε κατ' ἀρχὰς μία μόνον σκληρὰ τιμωρία, ἥτις ἀργότερον ἐν εἴδει ἁπλῆς ἀπειλῆς, οὐδέποτε ὅμως πραγματικῶς ἐπανελήφθη, εἶτα ἀδιάκοπος διαμονὴ πλησίον τῶν πτηνῶν. Εἶχέν ποτε μίαν τοιαύτην λίαν ἀτίθασσον ἐν γένει καὶ ἀγρίαν, τὴν ὁποίαν κατώρθωσα μετὰ πολλοὺς κόπους νὰ ἐθίσω εἰς τὴν ἐγγύτητα τῶν πτηνῶν. Ἐν τούτοις δὲν ἤμην πάντοτε ὅλως βέβαιος περὶ τῆς ἐντελοῦς αὐτῆς ἐξημερώσεως ἀπέναντι αὐτῶν. Ἐσπέραν τινὰ ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μου εὗρε περίστασιν κατάλληλον καὶ ὑπεισέδυσε διὰ τῆς ἡμικλείστου θυρίδος εἰς τὸν βρίθοντα παντὸς εἴδους πτηνῶν μέγαν κλωβόν. Ἐν τούτοις ἀντὶ καταστροφῆς καὶ αἱματοχυσίας ἐπιστρέψας εὗρον αὐτὴν καθημένην ἡσύχως ἐν τινι γωνίᾳ πλησίον τῶν μικρῶν καὶ ἐκπεφοβισμένων ὀρτύγων καὶ περιστερῶν, αἱ ὁποῖαι ἐν τῷ τρόμῳ των ἅπασαι κατέφυγον συνθλιβόμεναι ἡ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης εἰς τὰς γωνίας." „Ἄλλοτε μοι ἐστάλη ἐκ Φρισλανδίας γαλῆ τις λίαν ἥμερος, ἡ ὁποία ἐκ μικρᾶς ἡλικίας ἐθισθεῖσα νὰ ζῇ μεταξὺ πτηνῶν ἐχρησιμοποιήθη παρ' ἐμοῦ εἰς φυλακὴν τῶν κλωβῶν ἀπὸ τῶν μυῶν. Παρέθετον εἰς αὐτὴν τὴν τροφὴν ἐν τῷ αὐτῷ τρυβλίῳ, ὅθεν ἔτρωγον καὶ οἱ σπῖνοι καὶ οἱ ψᾶροι, καὶ οἱ κολοιοὶ καὶ αἱ ὄρνιθες, οἱ λαγιδεῖς καὶ οἱ κύνες, καὶ ἐν τούτοις οὐδέποτε οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ταραχὴ ἐπῆλθε μεταξὺ αὐτῶν. Ἡ γαλῆ αὕτη ἐπεδείκνυε πραγματικῶς ἐν πᾶσιν ἀνθρώπου νοημοσύνην· ἡ μικρά μου θυγάτηρ, τετραέτις μόλις τὴν ἡλικίαν, ἔπαιζε μετ' αὐτῆς ὡςανεὶ ἔπαιζε μετ' ἄλλου ὁμήλικος παιδίου. Τὸ *κρυπτό* καὶ τὸ *κυνηγητό*, ἄλλα διάφορα παιγνίδια διὰ σφαιρῶν καὶ μικρῶν ἐκ μαρμάρου σφαιριδίων κτλ. ἐφαίνετο ὁπωσδήποτε ὅτι ἐπροξένουν εἰς ἀμφοτέρους τοὺς παίζοντας μεγάλην θυμηδίαν καὶ εὐχαρίστησιν. Ἐν ᾧ ἡ γαλῆ πάντοτε ἠμύνετο καὶ εἰς οὐδένα ἐπέτρεπέ ποτε νὰ τὴν προςβάλῃ, ὁσάκις ἔπαιζε μετὰ τοῦ παιδίου οὐδόλως ἀνθίστατο οὔτε ἠδημόνει, ὅταν τοῦτο τὴν συνελάμβανεν ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἢ τῆς οὐρᾶς ἢ τῶν ὤτων, σπανίως δὲ μόνον, ὅταν παραπολὺ πλέον ἐβασανίζετο, ἐπεδείκνυε τοὺς ὀξεῖς αὐτῆς ὄνυχας." Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων καὶ ἐκ πολλῶν ἄλλων παρατηρήσεων ἐξάγεται, ὅτι καὶ ἡ γαλῆ, ἂν μετ' ἐπιμελείας καὶ προςηκούσης προςοχῆς ἀνατραφῇ, δύναται ν' ἀναπτύξῃ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἴσην καὶ ὁμοίαν νοημοσύνην πρὸς τὴν τοῦ κυνός.

Η ΟΡΝΙΘΟΓΑΛΗ. Σχεδίασμα τοῦ C. Gerber.

Ο ΥΠΝΟΣ.*)

Τέκνον ἡδὺ στυγνῆς μητρός,
Τέκνον λευκὸν νυκτὸς μελαίνης,
Ὁ Ὕπνος, μόχθων ἰατρός,
Καὶ βασιλεὺς τῆς οἰκουμένης.

Καὶ εἰς τὸν Ὕπνον ὀφειλήν
Ἡ Ἥρα τίνουσα ἀρχαίαν
Ἔδωκε σύνευνον καλήν
Τὴν νέαν Χάριν Πασιθέαν.

Τὸ ἀνάκτορον, ἐν ᾧ οἰκεῖ,
Δὲν θάλπει τ' ἄστρον τῆς ἡμέρας,
Ἀλλ' ἔχει φῶς αὐτοῦ γλυκύ
Τῶν ὀφθαλμῶν της τοὺς ἀστέρας.

Κοιτὶς αὐτοῦ ἡ ἀπωτάτη
Ζοφώδης γῆ τῶν Κιμμερίων
Ἡ Χάρις πλὴν τὴν μεταλλάττει
Εἰς αἴγλης γῆν καὶ Ἠλυσίων.

Ἐπὶ χωρίων παγερῶν
Κ' ἐπὶ ὁμιχλωδῶν κοιλάδων
Ἐκτείνει ἄλσος ἱερόν,
Πλῆρες πτηνῶν καλλικελάδων.

Σιγῇ παρὰ τὸ ἄλσος τρέχει
Τὸ πένθιμον νερόν, ἡ λήθη·
Ἀλλὰ ἡ Χάρις τῷ παρέχει.
Μορμύρισμα καὶ ροῦν ἀήθη.

Καὶ πρὸ τῆς θύρας τοῦ σπηλαίου
Βλαστάνει κόσμον ἐρατόν
Ἔαρος πάντοτε ἀκμαίου,
Κρόκον, ὑάκινθον, λωτόν.

Πᾶσα σιγή, πᾶσα σκιά
Λύετ' ἐκλείπει πρὸ ἐκείνης.
Λάλος ὁ Ὕπνος μειδιᾷ
Καὶ ᾄδει πλήρης εὐφροσύνης.

Τῷ ἀφηγεῖται θαυμασίας,
Σοφὰς καὶ πλάνους διηγήσεις.
Γλυκύτεραι τῆς ἀμβροσίας
Εἶνε τῆς Χάριτος αἱ ῥήσεις.

Μὲ μύρτα, ῥόδ' ἄνθη χλωρά
Τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καλύπτει,
Καὶ ὅλον, σῶμα καὶ πτερά,
Ἐντὸς χρυσῆς νεφέλης κρύπτει.

Ὅταν τοῦ Φοίβου τὰς αὐγάς
Ἡ Νὺξ διώξῃ, καὶ χυθῶσιν
Οἱ ὄνειροι, τὰς προσταγάς
Τοῦ βασιλέως νὰ δεχθῶσιν,

Ἡ Χάρις ἐπὶ τὴν πενθήρη,
Σκαιὰν χορείαν τῶν Ὀνείρων
Τὴν θυμηδίαν κατασπείρει
Καὶ τὸ ἡδύπνουν τῶν Ζεφύρων.

Τὰς παμμελαίνας πτέρυγάς των
Διὰ λευκῶν ἀνθῶν κοσμεῖ,
Καὶ ἀναδίδετ' ἀφ' ἑκάστων
Μύρων μεθύουσα ὀσμή.

Τότε ὁ Ὕπνος τὴν φιλεῖ,
Καὶ κλίνων τὴν φιλεῖ καὶ πάλιν,
Ἕως οὗ πέσῃ τρυφηλή
Εἰς τὴν βαθεῖάν του ἀγκάλην.

Τὰ κάλλη της ἐν ἡδονῇ
Ἐτάζει· ὤ! τῆς Ἀφροδίτης
Ἂν εἶνε ἥττον φαεινή,
Εἶνε πλειότερον γοήτις.

Τοιαῦτα κάλλ' εἶν' ἐδικά του!
Κ' ἰδού ὁ ἄναξ νεανίας
Πληροῦτ' ἐξαίφνης ὑπ' ἀφάτου
Αἰσθήματος εὐδαιμονίας.

Καὶ θέλων τούτου κοινωνόν
Πάντα θνητὸν νὰ καταστήσῃ,
Κ' εἰς πάντας πλοῦτον ποθεινόν
Εὐδαιμονίας νὰ χαρίσῃ,

Υἱοὺς προστάσσει εὐπειθεῖς
Τὸν Φάντασον καὶ τὸν Μορφέα
Εἰς γῆν νὰ φέρωσιν εὐθύς
Ὄνειρα κοῦφα καὶ ὡραῖα.

Καὶ ὦ! εἰρώνευμα τερπνόν,
Καὶ ὦ! ἐντρύφημα φεῦ! νόθον!
Πραγματωθέντα πᾶς ὑπνῶν
Τὸν μύχιον προσβλέπει πόθον.

Ὁ ξένος φθάν' εἰς τὴν πατρίδα,
Ὁ ναύτης εἰς λιμέν' ἀράσσει,
Τρέφει ὁ δύσελπις ἐλπίδα,
Ὁ Ἔρως ἵπτατ' ἐν ἐκστάσει.

Ἡ κόρ' εἰς γάμον εὐτυχεῖ,
Ὁ ἔνοχος δὲν δίδει δίκας,
Κροῖσοι καθίσταντ' οἱ πτωχοί,
Κ' οἱ στρατηγοὶ δρέπουσι νίκας.

Τότε εἰς ὄνειρον τερπνόν,
Ὦ Ὕπνε, σύ μοι ἀποστέλλεις
Μάρμαρον ἄσπιλον, στιλπνόν,
Ἀφ' ὑψηλῆς τινος Πεντέλης.

Καὶ ἐπ' ἐκείνου καθηλῶν
Τὴν σκέψιν, ἄστρον ὑποτρέμον,
Μορφῶ εἰς ἄγαλμα καλόν
Τὸ ἰδεῶδες, — κ' εἶμ' εὐδαίμων!

Ἐν Ἀθήναις.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.

*) Σ. Σ. Κ. Μία τῶν ὡραιοτέρων ποιητικῶν συλλογῶν, „Τὰ τραγούδια τῆς Πατρίδος μου" ἐκδίδονται ὁσονούπω εἰς φῶς ὑπὸ τοῦ νεαροῦ ποιητοῦ τῶν ἀνωτέρω στίχων. Ἡ ἥμερος καὶ γλυκεῖα ποίησις τοῦ κ. Παλαμᾶ, ἐκ τοῦ συγχρόνου ἡμῶν βίου πάντοτε ἐμπνεομένη, εἶνε τὸ μόνον σχεδὸν ἐντρύφημα τῶν ἡμερῶν μας, δι' ὅσους, ἐννοεῖται, ἀρέσκονται εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἑλληνικῶν στίχων μὲ ἑλληνικὰ γράμματα τυπωμένους.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΕΣΠΕΡΙΑΣ.

δού ὁ πρῶτος σταθμὸς τῶν ἐμῶν καθηκόντων. Σ' ἐχαιρέτισα, φιλτάτη μου, πλήρης ἐλπίδων καὶ σχεδίων πρὸ ἑνὸς ἔτους, ἤδη δὲ ῥίπτων τὸ βλέμμα ἐπὶ τὸ μακρὸν τοῦτο διὰ τὴν συντήρησιν ἑλληνικοῦ ἀναγνώσματος διάστημα αἰσθάνομαι τὴν ἀνακούφισιν σωθέντος θαλασσοπόρου, ὅστις διὰ νὰ σώσῃ τοὺς συμπλωτῆρας καὶ ἑαυτὸν ἔρριψε τὸ πλεῖστον τῆς μετακομιζομένης οὐσίας εἰς τὴν θάλασσαν. Tout est perdu hors l'honneur — et la vie ἤθελε προσθέσει ὁ στρατηγὸς ἐκεῖνος, ἂν ἦτο ἐκδότης ὁμολώσσου φύλλου. Ἐν τῇ προηγουμένῃ μου ἀνέβαλλον τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν παλαιῶν ἐπαγγελιῶν εἰς τὸ ἐπερχόμενον ἔτος, νῦν δ' ἐπαναλαμβάνω τὴν αὐτὴν εὐχήν, ὑπενθυμίζουσά σοι ὅτι πρέπει ἐπὶ τέλους καὶ Σὺ νὰ πληρώσῃς τὴν συνδρομὴν τοῦ λήξαντος ἔτους, διότι ἐξηντλήθη ἡ ὑπομονὴ τῶν περὶ ἐμέ.

Ποίαν ὥραν τῆς ἡμέρας ἔχει ὁ ἄνθρωπος ὅλας του τὰς δυνάμεις εἰς τὴν ἀκμήν των; — Περίεργος ἐρώτησις, θὰ εἴπωσιν ἴσως πολλοὶ καὶ θὰ μᾶς ἀπαντήσωσιν, ὅτι χωρὶς ἀμφιβολίαν τοῦτο συμβαίνει τὸ πρωΐ, ἅμα ἐγερθῇ τις ἐκ τῆς κλίνης. Οὐδεὶς τὸ ἀρνεῖται βέβαια, ὅτι παρὰ τῷ λαῷ τοιαύτη ἰδέα ἐπικρατεῖ, καὶ ἐν τούτοις τὸ πρᾶγμα ἔχει ἄλλως.

Οἱ σοφοὶ ἔχουν κάτι ἐργαλεῖα, τὰ ὁποῖα ὀνομάζουν δυναμόμετρα καὶ μὲ τὰ ὁποῖα κάποιος ἰατρὸς ἐπίσημος τοῦ Βερολίνου ἐσχάτως ἐμέτρησε τὴν μυϊκὴν δύναμιν τοῦ ἀνθρώπου. Διὰ τῶν παρατηρήσεων τοῦ ἐπιστήμονος τούτου ἀπεδείχθη, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐγειρόμενος ἐκ τῆς κλίνης τὴν πρωΐαν εἶνε σχετικῶς ἀδυνατώτατος. Μετὰ τὸ πρόγευμα ὅμως ἀρχίζει νὰ ἐπιτείνεται ἡ δύναμις τῶν μυώνων μας καὶ μετὰ τὸ γεῦμα φθάνει εἰς τὸ ὕπατον σημεῖον τῆς ἀκμῆς της. Μετ' ὀλίγον πάλιν ὀλιγοστεύει ἐπί τινας ὥρας, πρὸς τὸ ἑσπέρας αὐξάνει ἐκ νέου καὶ ἐλαττόνεται ἔπειτα διαρκούσης τῆς νυκτὸς μέχρι τῆς πρωΐας. Δίαν περίεργος ἐπίσης εἶνε καὶ ἡ παρατήρησις, ὅτι ὁ ἰδρὼς ἐλαττόνει τὴν δύναμιν τῶν μυώνων καὶ ὅτι ἡ τακτικὴ καὶ μὴ ὑπερβολικὴ ἐργασία περισσότερον αὐξάνει τὴν δύναμιν παρὰ ἡ ὀλίγη ἐργασία, δηλαδὴ ὁ ἐν ἀργίᾳ καὶ ῥᾳθυμίᾳ καταδαπανώμενος βίος. Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἐργάζεσθε πάντες, ὅσοι θέλετε νὰ ἦσθε δυνατοὶ καὶ εὔρωστοι!

Εἰς τὸ γραφεῖον, ἔνθα ἐξοφλοῦνται τὰ γραμμάτια τῆς ἐθνικῆς τραπέζης ἐν Βασιγκτῶνι, ἐργάζονται 120 γυναῖκες. Ἀπὸ τῆς 9 πρωϊνῆς ὥρας μέχρι τῆς 12ης καὶ ἀπὸ τῆς 2. μ. μ. μέχρις ἑσπέρας εἰς οὐδὲν ἄλλο ἀσχολοῦνται, παρὰ εἰς τὸ νὰ μετρῶσι τραπεζικὰ γραμμάτια καὶ τοιουτοτρόπως πολλαὶ ἐξ αὐτῶν ἀποκτῶσι διὰ τῆς συνηθείας ἔκτακτον δεξιότητα καὶ εὐχέρειαν εἰς τὸ μετρεῖν· Ἀλλ' ἂν καὶ αἱ πλεῖσται ἐξ αὐτῶν ἦνε νέαι, ἔχουσιν ἐν τούτοις ὄψιν ὠχρὰν καὶ καταβεβλημένον σῶμα, πολλῶν αἱ χεῖρες φέρουσιν ἕλκη, μερικῶν δὲ καὶ τὰ προσωπα ἀκόμη καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ πάσχουσι δεινῶς. Τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ἀρσενικοῦ τοῦ περιεχομένου εἰς τὸ πράσινον χρῶμα τῶν γραμματίων. Ὅσην προσοχὴν καὶ ἂν καταβάλλωσιν ὅλαι, τὸ κακὸν πάντοτε ἀργὰ ἢ γρήγορα ἀναφαίνεται, μικρὰ τοῦ δέρματος ἐγκοπὴ ἀρκεῖ νὰ προκαλέσῃ σφοδρὰν φλεγμονήν, εὐκόλως μεταδιδομένην διὰ τῶν χειρῶν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. Οὐκ ὀλίγαι τῶν γυναικῶν τούτων τοσοῦτον καταβάλλονται ὑπὸ τοῦ δηλητηρίου τούτου, ὥστε ἀναγκάζονται νὰ παραιτηθῶσι τῆς θέσεώς των. Ὁ μηνιαῖος μισθὸς τῶν γυναικῶν τούτων εἶνε 75 δολλάρια, ἤτοι 360 φράγκα περίπου.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν κλάδων τῆς βιομηχανίας, οἵτινες ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ ἔλαβον κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη μεγάλας διαστάσεις, σπουδαίαν θέσιν κατέχει ἡ κατασκευὴ σιγάρων καὶ σιγαρέτων, δι' ἃ ἀσχολοῦνται ἐπικερδῶς πλέον τῶν 30 χιλιάδων ἀνθρώπων. Ἡ ἐτησία παραγωγὴ συμποσοῦται εἰς 900 περίπου ἑκατομμύρια σιγάρων καὶ 300,800,000 σιγαρέτων καὶ διατέμνεται εἰς 1600 ἐργοστάσια, ὧν τὸ μέγιστον, παράγον ἐτησίως ὑπὲρ τὰ 50,000,000 σιγάρων, ἀντιπροσωπεύει τὴν σήμερον ὅλην τὴν πρὸ εἰκοσαετίας εἰς τὸ εἶδος τοῦτο βιομηχανικὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀμερικανικῆς μητροπόλεως. Ἐργοστάσιά τινα κατασκευάζουσι μηνιαίως μόνον 20,000 σιγάρων, πολλὰ δὲ μόλις καὶ μετὰ βίας ἀποζῶσιν ἐκ τῆς καθημερινῆς των ἐργασίας. Ἡ ταχεῖα αὕτη καὶ καταπληκτικὴ πρόοδος εἶνε ἔτι μᾶλλον ἀξιοσημείωτος, καθ' ὅσον πρὸ εἰκοσαετίας τὰ ἐργοστάσια ταῦτα δὲν ἐφορολογοῦντο, ἐν ᾧ τὴν σήμερον ἔκτος τοῦ τακτικοῦ φόρου ἐπὶ τοῦ ἐπιτηδεύματος ἀπὸ τῶν ἐργοστασίων τούτων συνάγονται κατ' ἔτος ὑπὲρ τοῦ ταμείου τῆς πόλεως περὶ τὰ 25 ἑκατομμύρια φράγκων. Ἐν τούτοις τοῦτο ἐξηγεῖται ὁπωσδήποτε, διότι ὅλα τὰ παρασκευαζόμενα σιγάρα καταναλίσκονται ἐν αὐτῇ τῇ Νέᾳ Ὑόρκῃ, ἐλάχιστον δὲ εἶνε τὸ δι' αὐτῶν γινόμενον ἐξαγωγικὸν ἐμπόριον.

Ὅλα τὰ σιγάρα περιτυλίσσονται διὰ τῶν χειρῶν, ἡ δὲ ἐργασία αὕτη γίνεται ἐν μέρει μὲν ἐν αὐταῖς ταῖς αἰθούσαις τῶν ἐργοστασίων, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲ κατὰ τὸ λεγόμενον σύστημα tenement ἐν τοῖς οἰκήμασι τῶν ἐργατῶν, διότι τοιουτοτρόπως δύνανται να συνεργασθῶσι καὶ τὰ ἄλλα μέλη τῶν οἰκογενειῶν των, ὥστε πολλάκις ὁ ἑβδομαδιαῖος αὐτῶν μισθὸς ἀνέρχεται εἰς 100 φράγκα.

Ὁ ἐν Λονδίνῳ μέγας τραπεζίτης James Ῥότσιλδ ἔστειλέ ποτε πρὸς τὴν τράπεζαν τοῦ Λονδίνου συνάλλαγμά τι διὰ νὰ τὸ προεξοφλήσῃ, ἀλλὰ τὸ ἐπίσης μέγα τραπεζικὸν καθίδρυμα ἠρνήθη νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν αἴτησίν του, λέγον ὅτι δὲν προεξοφλεῖ συναλλάγματα ἀπὸ ἰδιωτῶν προερχόμενα.

L.C.

Τῇ ἐπιούσῃ παρέστη ὁ ἴδιος Ῥότσιλδ ἐν συνοδίᾳ ὑπηρέτου κρατοῦντος ἐν χερσὶ κιβώτιον πλῆρες πενταλίρων γραμματίων τῆς ἐν λόγῳ τραπέζης, ἐζήτησε δὲ ἀνὰ αὐτῶν χρυσὸν δίδων ἑκάστοτε ἀνὰ ἓν γραμμάτιον πρὸς ἐξοφλησιν. Ἡ ἐργασία αὕτη διήρκεσεν ἑπτὰ ὅλας ὥρας. Τὴν ἑπομένην ἡμέραν ἐπανελήφθη ἡ αὐτὴ ὑπόθεσις, ὁμοίως δὲ καὶ τὴν τρίτην. Ἀπερχόμενος τὸ ἑσπέρας τῆς ἡμέρας ταύτης ὁ Ῥότσιλδ ἐκ τῆς τραπέζης εἶπεν ὅτι εἶνε ἠναγκασμένος νὰ ἐξακολουθήσῃ πράττων τοῦτο καθ' ἑκάστην ἐπὶ τρεῖς μῆνας. Τοῦτο καὶ μόνον ἤρκεσε νὰ ἐμποιήσῃ φρίκην καὶ τρόμον εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Τραπέζης, ἥτις ἀμέσως ὑπεσχέθη μετὰ πάσης προθυμίας νὰ προεξοφλῇ ἐν τῷ μέλλοντι ὅλα τὰ γραμμάτια τοῦ ἰδιώτου, ὅστις ἠδύνατο, ἔστω καὶ προσκαίρως, νὰ ἀναγκάσῃ τὴν Τράπεζαν εἰς διακοπὴν τῶν πληρωμῶν της.

Κατὰ τὸ ἔτος 1882 ἐφυτεύθησαν ἐν Σκωτίᾳ, ὡς μανθάνομεν ἐξ ἐπισήμου στατιστικῆς, ὑπὲρ τὰ δύο ἑκατομμύρια δένδρων. Ἡμεῖς δέ, οἱ Ἕλληνες, δὲν παρέρχεται σχεδὸν μὴν χωρὶς νὰ καταστρέψωμεν ὁλόκληρα δάση καὶ νὰ γίνωμεν πρόξενοι μεγίστης βλάβης εἰς τὴν ἀτυχῆ καὶ πτωχὴν ἡμῶν πατρίδα.

Ἡ ἀξία τῶν οἰκοπέδων ἐν τῇ ἀρχαίᾳ συνοικίᾳ τῆς Νέας Ὑόρκης εἶνε κολοσσιαία. Ἐσχάτως ἐπωλήθη ἐκεῖ οἰκοδόμημα 16 ποδῶν μήκους καὶ 25 ποδ. βάθους ἀντὶ 1,100,000 φράγκων.

Ἡ κατὰ μέσον ὅρον διάρκεια τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ἐν ταῖς διαφόραις χώραις τῆς Εὐρώπης ὑπελογίσθη ἐπ' ἐσχάτων ὡς ἑξῆς: Ἐν μὲν

Ἀγγλίᾳ καὶ Σκωτίᾳ 27 ἐτῶν, ἐν Ἰρλανδίᾳ 28.6, ἐν Γαλλίᾳ 32.2, ἐν Γερμανίᾳ 28, ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Αὐστρίᾳ 27, ἐν Ἑλλάδι 25, ἐν Ἱσπανίᾳ 27, ἐν Βελγίῳ 29, ἐν Ὁλλανδίᾳ καὶ Δανίᾳ 28, ἐν Σουηδίᾳ καὶ Νορβηγίᾳ 27.5, ἐν Ρωσσίᾳ 25 καὶ ἐν Τουρκίᾳ 26 ἐτῶν.

Χαρτοποιεῖα ὑπάρχουσιν ἐν Γερμανίᾳ 543, ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς 960, ἐν Μεγάλῃ Βρεττανίᾳ 650, ἐν Γαλλίᾳ 539, ἐν Ἰταλίᾳ 206, ἐν Αὐστρίᾳ καὶ Ῥωσσίᾳ ἀνὰ 160, ἐν Ἱσπανίᾳ 63, ἐν Βελγίῳ 29, ἐν Δανίᾳ 19, ἐν Ὁλλανδίᾳ καὶ Πορτογαλλίᾳ ἀνὰ 16, ἐν Ἑλβετίᾳ 15, ἐν Ἰαπωνίᾳ 6, ἐν Ἑλλάδι, Ῥουμανίᾳ καὶ Χαβάνᾳ ἀνὰ ἕν.

Ἐν Καρλσρούῃ παρεστάθη περὶ τὰ μέσα Δεκεμβρίου ὁ „Οἰδίπους" τοῦ Σοφοκλέους. Ἡ μεγάλη τοῦ θεάτρου αὐλαία εἶχε τεθῆ κατὰ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ἐκτὸς ἐνεργείας, ἅπαν δὲ τὸ πρόσθιον μέρος τῆς σκηνῆς εἶχε μεταβληθῆ εἰς ὀρχήστραν. Πρὸ τοῦ ὀλίγον ὑψηλότερον διεσκευασμένου δευτέρου τμήματος τῆς σκηνῆς, τοῦ ἀποτελοῦντος τὴν ἔξωθεν τῆς πύλης τῶν βασιλικῶν ἀνακτόρων μικρὰν πλατεῖαν εἶχε τεθῆ πράσινον παραπέτασμα, ὅπερ ἐν ἀρχῇ τοῦ δράματος κατέπεσε βραδέως κατὰ τὸν ἀρχαϊκὸν τρόπον. Ἡ εἰς τὸ δρᾶμα εἰσαγωγὴ ἐγίνετο διὰ τοῦ εἰς τὴν „Ἄλκηστιν" προανακρούσματος τοῦ Gluck, ἄνευ διακοπῆς διήρκεσεν ἡ παράστασις $2^1/_2$ ὥρας ἐπικροτηθεῖσα φρενητιωδῶς ὑπὸ τῶν θεατῶν.

Ἔν τινι συναναστροφῇ ξηρῶν καὶ σχολαστικῶν καθηγητῶν, οἵτινες συνήρχοντο συχνάκις παρὰ τῷ κλεινῷ Σατωβριάν, ἐλέχθη ποτὲ ὁ ἑξῆς στίχος τοῦ Λαφονταίν:

— **L'ennui naquit un jour de l'uniformité** (ἡ ἀνία ἐγεννήθη ἡμέραν τινὰ ἐκ τῆς μονοτονίας).

Ἡ κυρία Σατωβριὰν ἐπανέλαβεν αὐτόν, ἀλλ' ἐξεπίτηδες ἔσφαλε κατὰ τὸν λόγον καὶ εἶπεν:

— **L'ennui naquit un jour de l'Université** (ἡ ἀνία ἐγεννήθη ἡμέραν τινὰ ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου).

Ἐπὶ τούτοις ὑγίαινε. Ἔσο δ' ἐπιεικὴς πρὸς τὸς ἐλλείψεις γραφίδος, προωρισμένης τὰ κενὰ καὶ τὸ χάσματα νὰ πληροῖ. Εὔχομαι μετ' ὀλίγας ἡμέρας νὰ ἐπανέλθω μετὰ πλουσίας συγκομιδῆς εἰδήσεων, καὶ ὡς ἀπὸ νέας ἀφετηρίας νέον νὰ λάβῳ χρονογραφικὸν ὕφος.

Καὶ τοῦ χρόνου!

ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΥ.

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ. — κ. Γ. Α. Ἀλ. εἰς Ἀρμαβήρ. Μήπως παρέπεσεν ἡ πρὸ δύο καὶ πλέον ἑβδομάδων ἀπευθυνθεῖσα Ὑμῖν ἐπιστολή; Δι' ἐκείνης καὶ πάλιν ἐσκοποῦμεν νὰ Σᾶς εὐχαριστήσωμεν θερμῶς. — κ. Σ. εἰς Βουκουρέστιον. Μετὰ λύπης θὰ προβῶμεν εἰς τὰ ἔντονα ἐκεῖνα διαβήματα. — κ. Α. Μ. εἰς Βῶλον. Νὰ ὁδηγηθῆτε ἐκ τῆς ἐπισυνημμένης τῷ φυλλαδίῳ ἀγγελίας. Κατὰ ταύτην ἡ προπληρωμὴ θὰ ἐπιδιωχθῇ *φανατικῶς*. — κ. Ε. Ζ. εἰς Θεσσαλονίκην. Οταν ὑπάρχῃ διάθεσις προπληρωμῆς. — Ὠρίωνι. Τὸ ὡραῖον ψευδώνυμόν Σας εἶχε καὶ ἐτίμησεν ὁ ποιητὴς τῶν „Ἀττικῶν νυκτῶν". Νὰ ἀγοράσητε τὴν νέαν ἔκδοσίν των (ἐν Ἀθήναις, παρὰ τῷ Βιβλιοπωλείῳ τῆς *Ἑστίας*) καὶ πρὶν τὰς ἀναγνώσητε νὰ τὰς ἀντιγράψητε τρὶς καὶ πλέον, ἂν οὐχὶ δι' ἄλλο, ἀλλὰ διὰ νὰ μάθητε ὀρθογραφίαν τοὐλάχιστον. — κ. Α. Δ εἰς Κυδωνίας. Δὲν δικαιολογεῖ ἡ εἰς οὐρανοὺς μετάστασις τοῦ ἡμετέρου Ἀνταποκριτοῦ τὴν ἄρνησιν τῆς πληρωμῆς. Ὁ θάνατος μόνον τοῦ θυμάτος του τὰ χρέη δικαιοῦται νὰ παραγράφῃ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ. — Ἡ φιλοποσία παρὰ τοῖς διαφόροις λαοῖς. — Βενετικὴ καλλονή, εἰκὼν E. Blaas σελ. 341. — Εμὼ η μικρὰ Κιούρτισσα. — Συμπόσιον παρὰ τῷ Τισιανῷ, μετὰ εἰκόνος τοῦ Ἰωσὴφ Κίς. — Ποικίλα ἐπιστημονικά. *Ἡ εἰς ἵππους δύναμις. Ὀξυγονοῦχον ἰαματικὸν ὕδωρ. Χρωμάτων ἀναμίξεις. Θερμογράφος. Σφυγμόμετρον.* — Ὑγιεινή. — Ἡ ὀρνιθογαλῆ, μετὰ εἰκόνος τοῦ C. Gerber. — Ὁ ὕπνος, ποίημα Κ. Παλαμᾶ. — Ἐπιστολαὶ ἐξ Ἑσπερίας. *Ὥρα κοθ' ἣν εἴμεθα δυνατώτεροι. — Γυναῖκες ὑηλητηριαζόμεναι. — Κατασκευὴ σιγάρων ἐν Ἀμερικῇ. — Ὁ Ρότσιλδ πεισμωθείς. — Δένδρα ἐν Σκωτίᾳ. — Οἰκόπεδα ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ. — Διάρκεια τῆς ζωῆς ἐν Εὐρώπῃ. — Χαρτοποιεῖα τοῦ κόσμου. — Ἡ πυγὴ τῆς ἀνίας. Ἀποχαιρετισμός. — Μικρὰ Ἀλληλογραφία.*

Ἐκδότης **Π. Α. ΖΥΓΟΥΡΗΣ.**

Τύποις Bär & Hermann, *ἐν Λειψίᾳ.* — *Χάρτης ἐκ τῆς* Neue Papiermanufactur *ἐν Στρασβούργῳ.* — *Μελάνη* Frey & Sening, *ἐν Λειψίᾳ.*